

Наша Ніва

П Е Р Ш А Я Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Е Т А

Заснаваная ў 1906. Адноўленая ў 1991. Выходзіць у пятніцы

Большы за Коласа

Ён быў з тых, хто мог перайначыць хаду беларускай гісторыі.

Калі б ён стаў у 70-я гады дысідэнтам, як Гавэл і Жэлеў, ён вырас бы ў палітычнага лідэра Беларусі.

Калі б ён дазволіў тады сабе поўную літаратурную свабоду і адмовіўся ад самацэнзуры, Нобэлеўскі камітэт ушанаваў бы яго нароўні з Салжаніцыным і Мілашам. Пасяля, калі наступіла жаданая палітычная свабода, было позна: выпетраліся ўспаміны, пад старасць стала менш інтэнсіўным духоўнае жыццё, а галоўнае, скончыліся крайнасці таталітарызму, у жорсткім сутыкненні з якім толькі і мог да канца аграбіцца ягоны талент. У Быкава не было дару прадбачання. Ён ня быў прарокам ні ў творах, ні ў палітычных прагнозах.

Ён мог бы стаць дзяржаўным лідэрам на пераломе, як вугорскі мараліст Арпад Генц; зноў беларуская гісторыя мела шанец пацячы па больш літасцівым рэчышчы. Хоць, ня выключана, у постсавецкім сечышчы ня з ім аказалася б фартуна, і гісторыя кінула б яго пад абцасы паразы, як некаторых ягоных сяброў-палітыкаў.

Урэшце, ён мог бы стаць вызваліцелем пасяля сьмерці — як Акіна, Сукарна ці Бандараніке, — але ў яго няма ні дачок, ні маладой жонкі, якія б прыйшлі ў палітыку пасяля ягонага спачыну. Адны сыны...

Ён не змяніў хады беларускай палітыкі.

Выбух ягонай сьмерці раскідаў пісьменьнікаў па кутках неабсяжнага кабінэту старшыні Саюзу. Трэ-

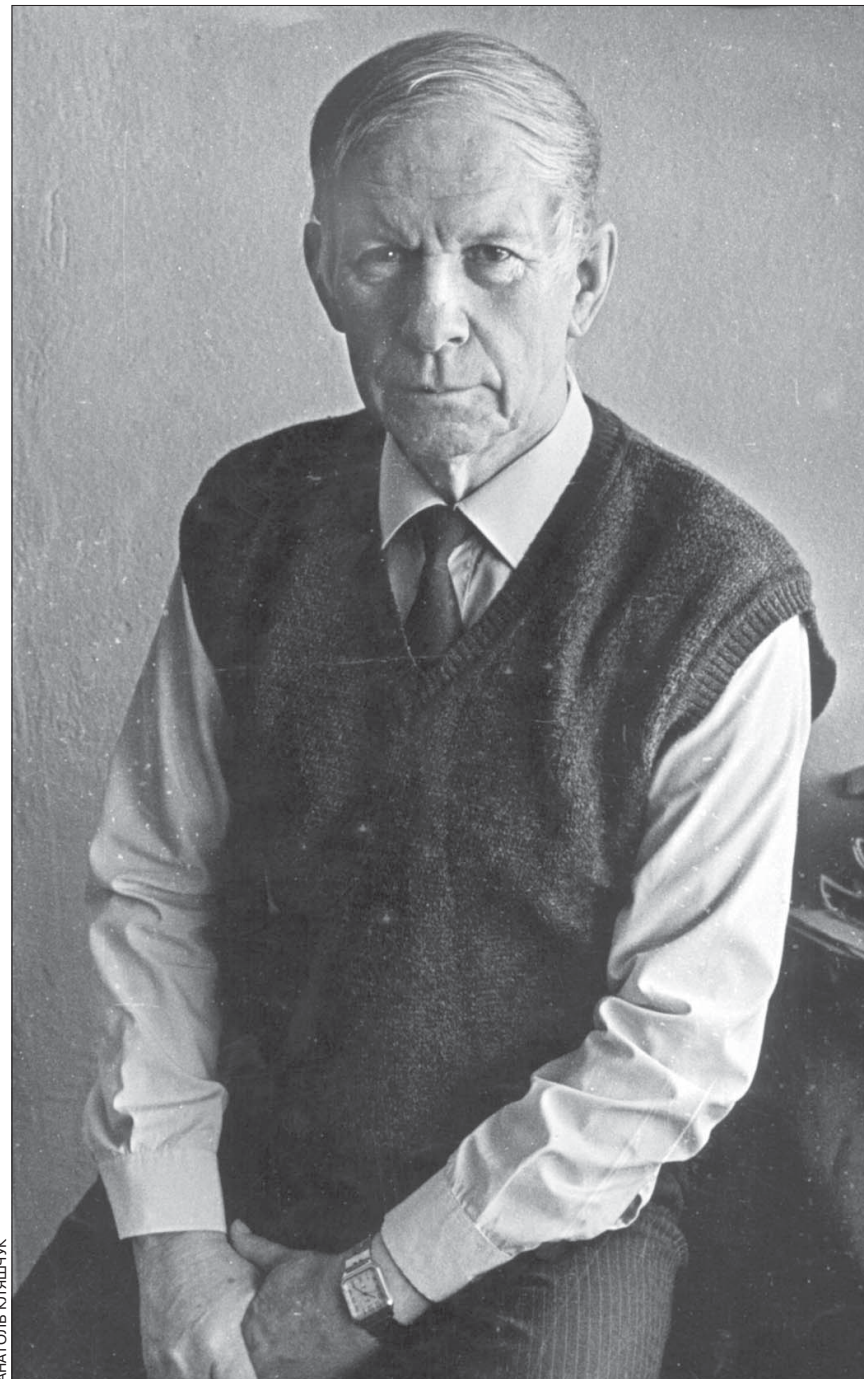
ба пранесці труну да могілак на руках, казалі з кутка. Гэта ж так доўга, запярэчыў выдавец. Дастаеўскага праз увесь Пеяярбург студэнты несці, горка кінуў крытык. Ды ўлада не дазволіць, падвёў рысу паэт. А ўсё ж і Быкава пранеслі праз увесь горад.

Быкаў, чалавек з нехарактэрнай для беларускага пісьменьніка бездакорнай рэпутацыяй, трымаўся незалежна і за саветамі, і пры Лукашэнку, поглядаў сваіх не хаваў, рэжыму не падтрымліваў, гідзіўся ім — за хамства і мэрантыльнасць. Апошняе, магчыма, было асабліва брыдка яму — які пасталеў сярод «саракапяткаў» і меў унікальнае пачуццё сьмерці, настолькі дасканалае, што нават адчуў той момант, пасяля якога ён ужо ня здолеў бы вярнуцца і памерці на сваёй зямлі. Што яму было важна.

Уладу найбольш клапаціла, каб людзі ня сталі гаварыць, што «і Быкава атруцілі». Адсюль навязлівыя інтэрвію з дактарамі Бараўлянаў на ўсіх тэлеканалах, адсюль гэтае: «Как сообщили в больнице, где находился писатель, ему оказывалась вся необходимая медицинская помощь, сообщает РИА «Новости». Ну і што б гэтую ўладу і гэты час лепей характарызаваў, чым такая боязь.

Для расейцаў ён Василь Быков, для немцаў Wassil Vukau. Толькі для нашых «супэррускіх» ён не Васіль — Васілій. Такое адбываецца праз сапраўдную культурную інваліднасць той часткі беларусаў, для

Працяг на старонцы 3.

АНАТОЛЬ КОЛШУК

Спыненая будоўля для Курапатаў

Менскія ўлады за два дні ліквідавалі пляцоўку фірмы «Вігэўрабуд». Будоўніцтва катэджнага пасёлку «Сонечны» ля Курапатаў забароненае паводле рашэння кіраўніка Менскае вобласці У. Дамашкевіча. З ахоўнай зоны мэмарыялу прыбралі таксама гаспадарчыя пабудовы і гароды праваслаўнага Спасавага падворку, застаецца толькі капліца. Зямлі будуць закансерваваныя да зацверджання ахоўнай зоны мэмарыялу.

Цэнзура на FM-радыё

Міністэрства інфармацыі загадала кіраўнікам FM-станцыяў штовечар даваць поўную раздрукоўку інфармацыйных выпускаў і плей-лістоў за дзень. Тлумачыцца гэта тым, што зь ліпеня ў этэры мусяць быць 50% беларускай (ня блытаць зь беларускамоўнай) музыкі. Але найперш раздрукоўкі могуць стаць доказамі «парушэння заканадаўства аб СМІ». Аналізаваць матэрыялы будзе галоўны спецыяліст Галоўнага аналітычнага ўпраўлення міністэрства.

СМ

Ліцэй змагаецца

З 19 чэрвеня пачаліся акцыі ў абарону ліцэю. Паколькі дазвол на правядзенне пікетаў давалі толькі на традыцыйнай плошчы Бангалор, іх было вырашана ладзіць несанкцыявана і шторазу ў іншых месцах.

Да таго, што ліцэйцы 19 чэрвеня выйдуць на Кастрычніцкую плошчу, міліцыя выявілася падрыхтаванай. Выхад на вуліцу Кірава перакрылі міліцыянты і амапаўцы (кожны не ніжэйшы за капітана): баіліся, відаць, што ліцэйцы з бацькамі пойдучь да Адміністрацыі прэзідэнта. Тады яны спакойна выйшлі дварамі на праспэкт Скарыны, а праспэктам — на галоўны пляц сталіцы. Майкі з надпісамі «Я люблю Ліцэй», гістарычныя ды геаграфічныя карты, газэты з артыкуламі пра ліцэй, падручнікі — вось і ўсё «рыштунак» удзельнікаў акцыі. Да навучэнцаў адразу ж падцягнуліся амапаўцы, якімі кіраваў супрацоўнік міліцыі ў цывільным з прозьвішчам Мухтараў. Падаецца, што праўда, сп. Мухтараў не захацеў і хуценька сышоў пасяля таго, як журналісты яго апаналі. Змяніў яго супрацоўнік гарадзкога ўпраўлення міліцыі інспэктар Лагодзіч, які да таго спрабаваў ня выпусціць навучэнцаў ліцэю на вуліцу Кірава.

Працяг на старонцы 2.

«Наша Ніва» запрашае ўсіх ахвотных прадаваць газэту на вуліцах Менску і ў электрычках. Звяртацца на тэлефон 284-73-29; e-mail: nn@promedia.by

«Наша Ніва» запрашае на працу фотарэдактара/макетавальніка — чалавека беларускага і настроенага на доўгатэрміновую супрацу. Звесткі пра сябе падаваць на электронны адрас nn@promedia.by

Наша Ніва 1911

Выйшла факсімільнае выданьне «Наша Ніва: Першая беларуская газэта з рысункамі. 1911 г.». Цяпер «Наша Ніва» пачатку стагодзьдзя даступная ня толькі ў бібліятэчных падшыўках, але і ў факсімільнае. Чытаецца як захапляльны раман выхаванья. Пытайцеся ў кнігарнях.

Працяг са старонкі 1.

Акцыя прайшла вельмі мірна: ліцэісты сьпявалі ліцэйскі гімн (на матыў сьлыннага «Gaudeamus»), міліцыянты хадзілі вакол і тлумачылі па рацях свайму начальству, што ўдзельнікі трымаюць «карты Савецкага Саюзу». Паўгадзінае стаяньне — і абаронцы ліцэю арганізавана сьшлі.

Гэткая самай спакойнай выдалася акцыя 20 чэрвеня. Не зважаючы на залеву, ліцэісты выйшлі на праспэкт Скарыны каля Нацбанку.

Выдавала на тое, што ўлады хочуць «выпусьціць пару ў сьвісток»: спадзяюцца, што ігнараваным навучэнцам хутка надакучыць зьяўляцца на вуліцах. Аднак пачатак новага тыдня прынёс нечаканыя зьмены. На прэсавай канфэрэнцыі 23 чэрвеня выкладчыцкі калектыў ліцэю (штатныя супрацоўнікі і сумяшчальнікі) заявіў пра сваю гатоўнасьць сысьці. «Мінадукацыі праігнаравала пазыцыю ўсяго пэдаляктыву, навучэнцаў, бацькоў. Мы патрабуем, каб ліцэй надалей заставаўся ў будынку па вуліцы Кірава, 21 і ім кіравала прымальна для калектыву адміністрацыя. У сытуацыі, якая склалася на сёньняшні дзень, мы лічым немагчымым заставацца на сваіх пасадах і прымаем рашэньне аб званьненні з працы ў выпадку, калі рашэньне Міністэрства адукацыі ня будзе перагледжанае», — гаворыцца ў іх звароце. Усе выкладчыкі напісалі на імя Ўладзімера Коласа заявы на званьненне (вынятак склалі толькі тры чалавекі, якіх цяпер няма ў Менску). Цяпер толькі ад Мінадукацыі залежыць, застанецца ліцэй дзяржаўным ці не, заявіў У.Колас.

Адразу пасля прэсавай канфэрэнцыі адбылася чарговая акцыя. Гэтым разам ліцэісты сталі насупраць унівэрсаму «Цэнтральны», чым выклікалі надзвычайную цікаўнасьць амапаўцаў: адтуль жа толькі квартал да будынку Адміністрацыі. Зрэшты, цікаўнасьць была досыць добразычлівай: ахоўнікі парадку нават адвялі ад шэрагу ліцэістаў п'янага мінака.

Аднак аўторак 24 чэрвеня прынёс найбольшыя зьмены ў нібыта «ўнарманы» сцэнар акцыяў. Выхад навучэнцаў Ліцэю імя Якуба Коласа на плошчу Якуба Коласа ўстурбаваў міліцыю. На «месца здарэньня» прыбыў намесьнік начальніка Савецкага РУУС палкоўнік

19 чэрвеня. Пікет ліцэістаў на Кастрычніцкай плошчы сталіцы.

Літаратары Сяргей Мінкевіч і Андрэй Хадановіч прыйшлі падтрымаць ліцэістаў.

Ліцэй змагаецца

Карты нясе ліцэіст Глеб Лабадзенка.

Яўген Гуранкоў, паводле загаду якога тры месяцы таму пацярпеў Антон Кішкурна («НН» №15 за 25 красавіка). Ліцэістаў і іхных бацькоў пачалі пхаць ад праезнай часткі, з боку міліцыянтаў чуліся мацюкі. Зьявіліся й першыя затрыманьня: былы намесьнік дырэктара ліцэю Лявон Баршчэўскі, навучэнец Беларускага калегіюму фатограф Арцём Лява і карэспандэнт «НН» Зьміцер Дзядзенка. У карэспандэнта «НН» міліцыянт, які не назваўся, забраў дыктафон з запісам міліцэйскіх загадаў на плошчы і паспрабаваў яго разламаць (на шчасьце, няўдала). «Высьвятленьне асобаў» затрыманых заняло пэўны час. Л.Баршчэўскі пераконваў міліцыянтаў, што ўсю ягоную біяграфію яны могуць лёгка знайсці ў 2-м томе «Беларускай энцыклапедыі». Але высьветлілася, што гэтай кнігі ў Савецкім РУУС няма.

Праз паўгадзіны затрыманых пачалі адпускаць. Паколькі акцыя не паддала пад юрыдычнае азначэньне пікету, праколы нават не складаліся. Адзіныя страты — сьцёртыя зь лічбавага фотаапарата А.Лявы здымкі ды перазапісаная журналісцкая касэта.

Аркадзь Шанскі

Супрацоўнікі спэцслужбай у цывільным сочаць за пікетам.

Маладая сям'я: паэты Вера Бурлак і Віктар Жыбуль.

Міліцыянты на нейкі час спынілі ліцэістаў, выкладчыкаў і бацькоў у двары ліцэю

19 чэрвеня. Пікет на Кастрычніцкай плошчы закончаны. Але акцыя ў абарону ліцэю працягваецца.

Хаваў народ

Тысячы людзей прайшлі з Народным пісьменьнікам Беларусі ягоны апошні шлях ад Дому літаратара да Ўсходніх могілак. Ён лёг у зямлю недалёка ад Караткевіча і Мулявіна. Букеты васількоў укрывалі цела пісьменьніка ў труне. Аляксандар Лукашэнка ад'ехаў з сталіцы на час пахаваньня. Дзяржаўныя чыноўнікі на чале зь міністрам Гулякам спрабавалі «афіцыйлізаваць» разьвітальную цырымонію, але пасля таго, як сын пісьменьніка ўкрыў труну бел-чырвона-белым сьцягам, пакінулі залю. А супрацоўнікі спецслужбы зьнялі аблогу з Дому літаратара, узятага імі пад кантроль ад ранку. Стала ясна, што пахаваньне будзе не афіцыйным, а народным. Людзкая плынь заліла вулкі ля парку, сквэр на плошчы Перамогі. Тысячы ружаў, гваздзікоў, васількоў, сотні вяноў ляглі на сцэне вялікай залі Дому літаратара.

Труну выносяць з Дому літаратара.

Пярэдадзень пахаваньня быў трывожны. У аўторак увечары Мікалай Чаргінец і Алег Праляскоўскі паведамлі сьбрам пісьменьніка, што труну зь цэлам дазволена будзе несці толькі вайсковай варце і на дамавіне не павінна быць бел-чырвона-белай сымболікі. Таксама не дазвалялі несці труну па вуліцах, нават па плошчы Перамогі. Сябры Быкава былі ў шоку. Літаратары запраціставалі. Рэзка абуралася ўдава пісьменьніка Ірына. «Калі трэба, мы панясём Васіля самі і да самых могілак», — сказала яна ў адказ на «кампрамісны варыянт», у якім насамрэч не было ніякага кампрамісу. Годна, цвёрда павяло сябе кіраўніцтва Саюзу пісьменьнікаў. Тым ня менш, прадстаўнікі грамадзкасьці чакалі

найгоршага і ўвечары распрацоўвалі сцэнары на выпадак, калі ўлада ня пойдзе ні на які сапраўдны кампраміс. Аднак усё павярнулася зусім нечакана.

А 9-й у сэрэдзю ўваходы ў Дом літаратара былі перакрытыя амбаламі ў цывільным. Моладзь раздавала людзям на вуліцы бел-чырвона-белыя стужкі з чорным пясам. У памяшканьне прапусьцілі толькі сьвятароў і пеўчых. На жаданьне сьброў пісьменьніка, яго адпявалі паводле ўніяцкага абраду, але да паніхіды з уласнай ініцыятывы далучыліся таксама каталіцкія і праваслаўныя сьвятары. Праўда, ніводнага зь ярахаў не было.

Салдаты паклалі да труны пісьменьніка вянок ад Аляксандра Лука-

шэнкі, які знаходзіўся ў Сьветлагорску. Прадстаўнікі ўладаў запатрабавалі вынесці з залі бел-чырвона-белую сымболіку. Родныя Быкава адмовіліся. Калі асобы ў цывільным паспрабавалі сьцягнуць найбольшы штандар, старэйшы сын Быкава Сяргей, адстаўны афіцэр, укрыў бел-чырвона-белым сьцягам бацьку ў труне. «Гэта жаданьне яго як афіцэра», — сказаў ён Чаргінцу. Пасля гэтага кіраўнік урадавай камісіі па арганізацыі пахаваньня, міністар культуры Леанід Гуляка заявіў, што «ў такім выпадку мы ня можам тут больш прысутнічаць». Разам зь іншымі сьбрамі камісіі ды вайскоўцамі ён пакінуў залю.

Пасля сыходу Л.Гулякі і гэбістаў усе ў ДOME літаратара ўздыхнулі з

палёгкай: уладзе не хапіла мудрасьці схіліцца перад памяццю і воляй пісьменьніка, дык прынамсі хапіла розуму ня шарпаць труны.

У момант заля расквецілася бел-чырвона-белымі сьцягамі з чорнымі стужкамі. Народу ўсё прыбывала: паасобныя групкі ператварыліся ў ручайку, а потым у суцэльную людскую раку, якая расьцягнулася праз усю плошчу Перамогі да мэтро, да вуліцы Захарава. У кветках, вянках патанала сцэна, час ад часу даводзілася пераносіць іх за кулісы — не ставала месца для ганаровай варты. Цела ў труне ўкрылі букеты васількоў.

«Дзяржаўных» і «неафіцыйных» сьброў пісьменьніка ў ганаровай варце напачатку лёгка было ўгадаць

па наркаўных павязках. У першых яны былі чырвона-чорна-чырвоныя, а ў другіх — бел-чырвона-белыя з чорнай стужкай. Праўда, пасля 11-й «чырвона-чорных» некуды пазьнікала, усім сталі павязваць толькі бел-чырвона-белыя...

Час пачатку грамадзянскай паніхіды тройчы адкладалі, бо разьвітальнай чарзе не было канца. Паніхіда транслявалася на вуліцу перад будынкам. Віцэ-прэзыдэнт Беларускага ПЭН-цэнтру Валянцін Тарас сказаў, што цяпер ужываньне слова «прэзыдэнт» рэзэрвуюць толькі для аднаго чалавека, але Васіль Быкаў «назаўжды застаецца прэзыдэнтам Беларускай літаратуры».

Працяг на старонцы 6.

Большы за Коласа

Працяг са старонкі 1.

якіх усё беларускае застаецца навечна другасным, ненавідным да невымоўнасьці ў выніку глыбокае псыхічнае траўмы, якую нанесла ім каліяніяльная сацыялізацыя. Яны ненавідзяць тое, што ім уяўляецца ганебным стыгматам, і тых, хто «вінаваты» ў іхным калецтве, іхнай «недарускасьці» — беларускім акцэнтам і беларускім культурным багажам; ненавідзяць нават тую мову і літаратуру, якія ім прыйшлося вучыцца ў школе. Гэтае фашызойднае пачуцьцё не спыняецца ні перад чым сьвятым і прадкавым.

Быкаў раздзяляў гэтую публіку сваёй маральнай непрыступнасьцю. Яны не маглі абазваць яго ні паліца-

ем, ні карупцыянерам, ні адмарозкам, ні шпіёнам; калі ж абзывалі, іхныя ж словы зьвярталіся супраць іх. Ну дык урэшце яны стараліся звязіць маштаб пахаваньня, бюракрытызаваць рытуал, прыменшыць страту — якую страту! Дзівосна эўрапейскага пісьменьніка, палітызаванага экзыстэнцыяліста з разьвітым грамадзянскім пачуцьцём. Два факты, якія я тут нагадваю, далёка не гадоўныя ў ягонай біяграфіі, але як рэдактару «НН» мне яны дарагія: ён першы з жывых клясыкаў літаратуры рашуча аддаў перавагу незалежнаму выдавецтву «Наша Ніва» перад дзяржаўнымі; ён ганарыўся сьброўствам у вызваленым Народным Фронце, а пасля расколу — у абодвух БНФ-ах.

Аглядаючыся назад на Быкава — на нядаўняга Быкава, які ў апошні

свой дзень нараджэньня, пасля двух пераліваньняў крыві спаў на бараўлянскім ложку, нібы дзіця — на кулачку; які, «мякка выштурхнуць» (ягоныя словы) непрыяцелямі і прыяцелямі ў самоту і распач эміграцыі, захоўваў яснасьць думак, шляхетнасьць эмоцый, і на даўнейшага Быкава, сьцвананага камуністамі, а пасля тымі ж камуністамі падкуплянага ордэна і ганарарна, — мы бачым вялікі этас вялікага мудраца, які праз сваю праўдзівасьць, волю, антычныя стрыманасьць і ўменьне заставацца нязьменным, ці вакол гучаць хлусьня або праўда, ці ганьба або хвала, зрабіўся найбольшым духоўным аўтарытэтам у Беларусі. Зрабіўся ў час, калі для гэтага не было ніякіх перадамоваў, калі само слова «духоўнасьць» стала нечым нахштальт двухколёрнай абвесткі ў

трамваі пра «куплю валасоў ад 35 см і даўжэйшых».

З прыроджанага пэсыміста Быкава старанна робяць сьветача адраджэньня. Але ж даробак пісьменьніка (і нацыяналіста) Быкава — перш за ўсё каштоўны матэрыял для мастацтвазнаўцаў, псыхааналітыкаў, гісторыкаў ідэяў ды іншых земляных чарвякоў культуры. Пранікнуць у гэты матэрыял іх намаўляе не ў апошнюю чаргу безнадзейна неэфектыўнае выкарыстаньне яго ў якасьці сьветача адраджэньня. Апісваючы рэальнасьць, зь якой большасьць з нас ніколі не сутыкнецца хоць бы ў сілу таго, што пакаленьне Быкава — і ягоная проза ў тым ліку — зрабіла войны ў Эўропе зьывамі малаімавернымі і злачыннымі, сапрафагі знойдуць і адказ, чаму гэты народны пісьменьнік Беларусі ня

стаў пісьменьнікам сусьветнага маштабу. Цыннічная, бязьлігасная праца дасьледчыкаў стварае культурны слой, яна і будзе найлепшым ушанаваньнем мудраца Быкава. Толькі на гэтым культурным слоі і можа ўзрасьці ягоны наступнік.

Этычны талент Быкава быў ня меншы за літаратурны (і заслугоўвае ня меншага вывучэньня). Быкаў быў бясспрэчным маральным аўтарытэтам. Па ягонай сьмерці ў краіне не засталася такога бясспрэчнага аўтарытэту, і, па-мойму, гэта надоўга. Найлепшыя зь лепшых адчулі сваю дробнасьць пад гэтай труной. Але наступнік Быкава некалі выявіцца і здужае больш за яго. Так, як Быкаў здолеў больш за Коласа ў дасьледаваньні чалавечае свабоды і адначасова — у стварэньні этыкі майстра.

Андрэй Дынько

«Адной літаратуры перамагчы»

Недрукаваная гутарка з Васілём Быкавым

Сябар Васіля Быкава расейскі літаратуразнаўца Валянцін Аскоцкі запісаў гэтую гутарку ў 2002 г., калі пісьменьнік знаходзіўся ў Нямецчыне на запрашэньне Міжнароднага пісьменьніцкага парлямэнту. Сп.Аскоцкі перадаў гутарку ў «Нашу Ніву», мы пераклалі яе на беларускую мову, але яна ня ўбачыла сьвет адразу. Пісьменьнік ня быў задаволены тым, што выйшла з размовы, бо, паводле ягоных словаў, гаварыў ён не як для беларускага чытача, а як для чытача расейскага. Мы прасілі вярнуцца да яе — бачылі ў ёй важнае, — але справа замарудзілася злашчасным пераездом Быкавых у Прагу... Цяпер гэта ўжо памятка.

— Ці мог 20-гадовы лейтэнант Васіль Быкаў узяць сабе, што пройдзе больш за паўвеку на вайне — і ён знойдзе сабе прытулак «у лагве пераможанага ворага», што тут сустрэне сваё 75-годзьдзе?

Васіль Быкаў: — Я скончыў вайну ў Аўстрыі. Што ж да цяперашняга майго знаходжанья ў Нямецчыне — сьпяраша тут, у Шлёс Віпэрсдорф, потым у Франкфурце-на-Майне, цяпер ізноў тут, пад Бэрлінам, — то ў вайну я так далёка не зазіраў. На вайне зранку ня ведаеш, ці дажывеш да вечара, а думаць пра тое, што ды як будзе празь некалькі гадоў, а тым больш праз паўстагодзьдзе і далей, — і ў галаву не прыходзіла. Нават на некалькі дзён наперад я не загадваў.

— Але маё пытаньне не пра тое. А пра тадышняе і цяперашняе ўспрыманьне Нямецчыны пакаленьнямі, якія ваявалі. Злом гэта ці ня злом у сьвядомасьці, сьветапоглядзе?

— Стэрэатып ворага, якога трэба ненавідзець і, ненавідзячы, забіць, разбураўся і падчас самой вайны. Іншым разам яна падносіла прыклады, якія ніяк не ўкладаліся ў формулу, у схему абавязковай нянавісьці, якую нам навязалі. Быў выпадак у адной беларускай вёсцы. Мужык пасварыўся і пабіўся з жонкай. Тая ад невялікага розуму — з даносам у нямецкую камэндатуру: муж зьвязаны з партызанамі. Але ў той час у акрузе партызанаў яшчэ не было, так што і сувязяў не магло быць. Што зрабіў камэндант? Па-салдафонску, але выхаваньне. Загадаў высечы жанчыну за паклёп — 25 удараў. І за ад-

ным разам 40 удараў мужу — за тое, што распусціў жонку. Празь нейкі час партызаны і тут аб'явіліся. Па жорсткай іроніі лёсу яны і падстрэлілі мужыка...

Ведаю з аповедаў і такі эпизод з трагічным фіналам, але корань трагедыі таксама ня ў немцах. У невялікім беларускім мястэчку, дзе жыхароў на пералік, утварылася моладзевае падполье. Наіўныя рамантыкі-маладзёны вялі «палітычна-масаваую работу» сярод насельніцтва, як яе разумелі, — ад рукі пісалі ўлёткі і прыклеівалі да платоў хлебным мякішам. Вылічыць і арыштаваць іх не складала цяжкасьці. Адно дзяўчынку дапытваў малады гестапавец. Ці то глянулася яна яму, ці то яшчэ што, але замест таго каб расстраляць дурніцу-падпольшчыцу ці адправіць у канцлягер, ён вывеў яе за акаліцу і адпусціў: бязь. Яна і ўцякла, але не дадому, а да партызанаў. Тыя сустрэлі яе насыцарожана, але да канца акупацыі трывалі, балазе ніякіх зачэпак для падазрэнняў яна не давала. Аднак пасля вайны яе рэпрэсавалі. 12 год правяла на Калыме і ўсё жыцьцё потым кляла чужылівага гестапаўца: каб расстраляў ён яе тады — лічылася б гераіняй падпольнай барацьбы з фашызмам...

У 1980 годзе ў Заходнім Бэрліне ўзьнікла арганізацыя. Яна вызнавала ўзаемны абавязак памяці: і той Савецкі Саюз, і Нямецчына былі ўцягнутыя ў зьнішчальную — хто каго? — вайну, панесьлі шматмільённыя страты з абодвух бакоў. Гэта трагедыя не адной Эўропы, а ўсёй сусьветнай цывілізацыі. Няўжо яна здаўна і назаўсёды асуджаная на такія нязмерныя ахвяры? Адна справа — лякальныя войны, якія выбухаюць на сьвеце і сёньня. Якімі б жахліва кровапралітнымі яны ні былі, яны несупастаўныя з глябальнымі, міжкантынэнтальнымі войнамі, злавесны цень якіх нависае над XXI стагодзьдзем. Але сутнасць жа ня толькі ў войнах як такіх, а ў канфліктах, што выспяваюць і набракаюць да вайны. Так выспяваў, пакуль не прарваўся вайной, канфлікт дзвюх таталітарных сьстэмаў — фашызму і камунізму. Іх замірэньне ў жніўні 1939 г., замацаванае змовай Сталіна—Молатава і Гітлера—Рыбэнтропа, было і падманам народу, і самападманым апагеам таемнай дыпламатыі.

— ...Адмову ад якой па-фарысэйску абвесьціць «Дэкрэт аб міры», прыняты ў ноч кастрычніцкага перавароту бальшавікоў.

— Дэмагогія і цынізм неадлучна спадарожнічалі ўсёй тайнай бальшавіцкай дыпламатыі. І той жа пакт пра савецка-германскую дружбу суправаджаўся сакрэтнымі пратаколамі, існаваньне якіх камуністы настойліва не жадалі прызнаваць аж да перабудовы. І не прызнавалі да таго часу, пакуль камісія пад кіраўніцтвам А.Якаўлева не зрабіла сха-

ванае яўным. Было што ўтойваць! Пратаколам прадугледжваўся падзел не адной Польшчы і ня толькі Эўропы, але і ўсяго сьвету. Яны абнадзейвалі «хеўру танкашых правадьроў» жаданым выходам да Дарднэлаў. Мара Ўладзімера Жыр'яноўскага абмыць расейскія боты ў паўднёвых морах нарадзілася не зь ягоным абраньнем дэпутатам расейскай Думы. Калі пасля другой сусьветнай вайны на Блізкім Усходзе ўтварылася габрэйская дзяржава, СССР першым прызнаў і падтрымаў Ізраіль. Але што рухала Сталіным і яго клікай? Тая ж імперская жадаба — выйсьці да цёплых мораў, стаць там «нагою цьвёрдай». Іх адрывкі даюцца ў знакі і ў новым стагодзьдзі.

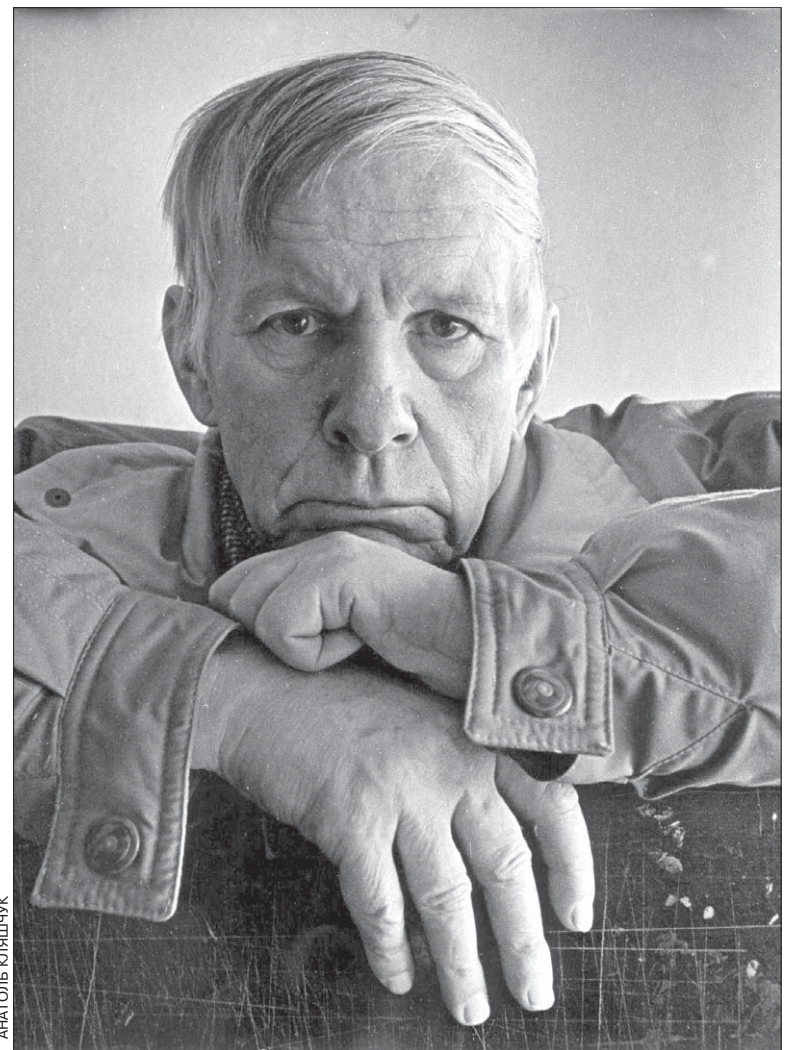
— Ілья Эрэнбург у кнізе «Людзі, гады, жыцьцё» разважае пра тое, як каляндарны пачатак стагодзьдзя не супадае з пачаткам падзейным. Я прыгадаў пра гэта летась 11 верасня. У дзень падзейнага пачатку XXI стагодзьдзя.

— Імпэрскі імпэт можа слабнуць. Савецкі Саюз сышоў — вымушаны быў сысьці — з Аўганістану, Пакіну, адмовіўшыся ад сваіх амбіцыяў, Цэнтральную Азію, Закаўказье. Але намёртва ўчапіўся ў Паўночны Каўказ, у Чачэнію. Высыпяваюць канфліктныя сытуацыі на Волзе. Невыпадкова ж сакратар Рады бясьпекі Ўладзімер Рушайла правёў там нядаўна нараду па праблемах расейскай бясьпекі. Дый як было не правесці, калі выявілася, нібыта ісламскія тэрарысты праходзілі навучаньне ня толькі за кардонам, але і зусім пад носам — у Татарстане і Башкартастане.

— А як у гэтым кантэксце вы глядаеце праблема аб'яднаньня Расеі і Беларусі ў саюзную дзяржаву?

— Расеі яно патрэбнае зь меркаваньняў стратэгічных, хаця я ня ўпэўнены, што яны зразуметыя, слухна. А Беларусі? У дакумэнтах, якія падрыхтоўваюць аб'яднаньне, шмат і патасна гаворыцца пра гістарычную еднасьць народных лёсаў, пра роднасьню блізкасьць моваў. Але нічога ня сказана пра разьвіцьцё нацыянальнай культуры, нацыянальнай мовы ў Беларусі.

З чаго пачала сваю дзейнасьць новая галоўная рэдактарка часопісу «Нёман» Ніна Чайка, узнагароджаная гэтай пасадай за актыўны ўдзел у перадвыбарчай прэзыдэнцкай кампаніі, калі яна мабілізоўвала жаночы электарат Лукашэнкі? З таго, што зьяяла з чарговага нумару прынятыя да яе прыходу публікацыі Бураўкіна, Быкава — маю гутарку з акадэмікам Барысом Кітом. Між іншым, гэта волат беларускай навукі. Паводле адукацыі матэматык, прафэсар, доктар філялёгіі і гісторыі, віцэ-прэзыдэнт Міжнароднай эўрапейскай акадэміі астранаўтыкі... Ходзяць чуткі, што яна ж мае намер друкаваць раман Аляксандра Праханавы

АНАТОЛЬ КЛЯШЧУК

«Спадар Гексаген»*.

— Значыць, фантазмагорыі «агнявых мэтафар» Аляксандра Праханавы для іх больш патрэбныя за сучаснага быцьця ў прозе Васіля Быкава?

— Ну, што датычыць апошняга, то яго адлучылі ня толькі ад «Нёману». Мікола Мятліцкі, новы галоўны ў «Полымі», паставіў публікаваньне Быкава непасрэднай віной свайму папярэдніку Сяргею Законнікаву. У тым ліку публікацыю апаўданаў «Труба». На яго люта апалчыўся і пісьменьнік, які служыць цяпер у Адміністрацыі прэзыдэнта, Эдуард Скобелеў. Газэпаводныя трубы, выкрываў ён, патрэбныя народнай гаспадарцы. А ў паклёпніка Быкава да таго дайшло, што ў трубу чалавек заварваюць... Між тым выпадак такі быў, я яго не прыдумаў. Некалькі чалавек чакалі канца дажджу ў трубе, а будаўнікі газэпаводу, не здагадваючыся пра гэта, іх заварылі. На шчасьце, не як у апеведе, усе выйшлі. Прэзыдэнцкага дарадку Скобелева аспрэчыў Генадзь Бураўкін і тут жа папалаўся за свой артыкул у маю абарону. Паехаў на сустрэчу з чытачамі, а выступ ягоны адмянілі, не палічыў-

шы патрэбным папярэдзіць загадзя.

— Значыць, і ён цяпер пад забаронай?

— Такія забароны ў нас — зьява будзённая. Яны арганічна ўпісваюцца ў духоўную атмасфэру, якая пануе ў Рэспубліцы Беларусі. «Чужыя» забараняюць і адлучаюць, «сваіх» прыгравваюць і апякаюць. Як генэрала Ёсхопчыка, намесьніка міністра абароны Беларусі. Ён кіраваў штурмам віленскай тэлевежы, і літоўцы патрабуюць выдаць яго для сьледства і суду...

— Заканамерна патрабуюць!..

— ...А Лукашэнка «заканамерна» не выдае. Затое яго зусім не хвалюць зьнікненьні людзей як мэтад ціхай расправы зь іншадумцамі-апазыцыянерамі. Ня так даўно ўцёк на Запад начальнік сьледчага ізыятару. Зьвёз з сабой дакумэнты, якія давялі да агульнага ведама, абнародавалі... Дарэчы, напярэдадні нашых прэзыдэнцкіх выбараў гэтыя дакумэнты былі перасланыя Пуціну — ніякай рэакцыі.

— Чуў быў, што сёньня ў Беларусі дзіцяці даводзіцца расплачвацца за бацькоў, сыны становяцца адказчыкамі за бацькоў, як быццам «закладнікамі». Ці ня гэта дало іскру, паслужыла пераагульшчым для нядаўняй апавесці «Балота», якая, на сут-

* Гутарка запісвалася да таго, як выйшаў №6—7 часопісу «Нёман» з раманам А.Праханавы.

Сачы за сабой

IREX

у «Павуціньні» КДБ

22 чэрвеня па Беларускам тэлебачанні паказалі дакументальны фільм «Павуціньне», прысьвечаны «шкодніцкай» дзейнасці ў нашай краіне прадстаўніцтва IREX. У КДБ кажуць, што гэта «папярэджаньне» амэрыканскай арганізацыі. Кіраўнік IREX называе высунутыя абвінавачаньні «абсалютным абсурдам».

Фільм «Павуціньне» вытрыманы ў «найлепшых традыцыях жанру», распрацаванага Зімоўскім ды Азаронкам. Невядомыя аўтары стужкі малююць непрывабны вобраз амэрыканскай арганізацыі, якая, акрамя фінансавай падтрымкі незалежных СМІ, займаецца ў Беларусі ледзь не шпіянажам. Гледача палюхаюць значэньнем («інфармацыйнай вайны»), узятым з вайсковага статусу ЗША. IREX быў абвінавачаны таксама ў падрыхтоўцы разьмяшчэньня ў Польшчы, Літве і Ўкраіне сеткі радыёперадатчыкаў для вяшчання на Беларусь, а таксама ўласнай інфармацыйнай сеткі ў самой краіне.

Мы папрасілі дырэктара прадстаўніцтва IREX у Беларусі **Боба Артэга** пракамэнтаваць фільм «Павуціньне». Ён назваў фільм «праграмай КДБ», многія факты ў якой, на яго думку, гучалі «абсалютна абсурдна». Артэга здзіўся, адкуль у беларускіх уладных структурах столькі людзей, якія «нават не разумеюць самога сэнсу свабоднай прэсы», якой прадстаўніцтва

тва дапамагае дасягнуць большага прафэсіяналізму і незалежнасьці.

«Некаторыя рэчы, якія мы пачулі ў гэтай праграме, гучалі абсалютна абсурдна, — гаворыць Артэга. — Напрыклад, тое, што мы трацім 600 тыс. даляраў на стварэньне сеткі радыёстанцыяў у памежных зь Беларусіяй краінах. Альбо пра нелегальныя пастаўкі апаратуры. Гэта проста сьмешна». Паводле яго словаў, не адпавядаюць сапраўднасьці й зьвесткі пра стварэньне ўласнай інфармацыйнай сеткі ў краіне. Б.Артэга мяркуе, што, напэўна, маецца на ўвазе дапамога IREX рэгіянальным тэле- і радыёстанцыям, газэтам з мэтай паляпшэньня якасьці іх працы, але без умяшаньня ў змест навінаў і матэрыялаў, якія там зьяўляюцца. Глупствам назваў дырэктар прадстаўніцтва абвінавачаньне ў стварэньні фатасэрвісам IREX нэгатыўнага іміджу Беларусі. «У нашым архіве больш за 15 тысяч фатаздзімаў, і карыстальнікі могуць абраць любыя. Можна абраць здымкі Аляксандра Лукашэнкі, які сьмяецца, а можна — жабракоў на вуліцах Менску. Каму што патрэбна», — кажа Артэга.

Ён падкрэсьліў, што IREX «усё робіць абсалютна празрыста». А кожныя паўгоду Міністэрства замежных спраў атрымлівае ад яго справаздачу. Таму Артэга ня можа зразумець, чаму IREX, які ў іншых краінах працуе бесьперашкодна, у Беларусі сутыкаецца з такімі праблемамі.

IREX пакуль ніяк ня будзе рэагаваць на «інфармацыйную атаку» БТ. «Мы не плянуем скарачаць і згортваць нашыя праграмы», — сказаў ён. У той жа час Боб Артэга ня змог сказаць, колькі грошай ужо

ўклала ў беларускія праекты ягонага арганізацыя. Дырэктар спаслаўся на тое, што працуе ў Менску са студзеня і яшчэ ўсяго ня ведае...

КДБ пацьвярджае свой удзел у стварэньні фільму «Павуціньне». Паводле словаў кіраўніка Цэнтру грамадзкіх сувязяў і інфармацыі Камітэту **Аляксандра Базанова**, супрацоўнікі дзяржбясьпекі ўдзельнічалі «ў фармаваньні ідэі», падчас падрыхтоўкі фільму былі ўлічаныя «аналітычныя ацэнкі КДБ». Сам Аляксандар Базанав у фільме выступае з камэнтарамі.

КДБ вінаваціць IREX у «інфармацыйным ціску і прасоўваньні кіраванай інфармацыі». Дзейнасьць IREX, нібыта, пачала набываць «мэтанакіраваны палітычны характар». Але Камітэт, паводле словаў Базанова, «уважліва сачыў».

У той жа час «КДБ ня звязвае працу IREX найпрост з варожай дзейнасьцю». Базанав выказаў

спадзяваньне, што ў бліжэйшы час дзейнасьць IREX у Беларусі будзе «прапарцыйна зьмененая ў адпаведнасьці з нашымі нацыянальнымі інтарэсамі». «Наша задача — выступіць публічна, адкрыта, прадставіць інфармацыю на суд грамадзкасьці», — кажа Базанав. Паводле ягоных словаў, КДБ чакаў такой рэакцыі кіраўніка прадстаўніцтва на зьяўленьне фільму. Аднак Базанав лічыць, што дакумэнты і факты, якія былі прадстаўлены ў фільме, цяжка аспрэчыць і яны сьведчаць пра «непразрыстасьць» пэўных дзеяньняў IREX у нашай краіне.

Праўда, дакумэнты, якія дэманстравалі ў фільме як «кампрамат», пераважна былі пазначаныя 2001 г. Атака ж на IREX была праведзена толькі цяпер. Боб Артэга мяркуе, што гэта ня звязана з Актам аб дэмакратыі ў Беларусі, які разглядае Кангрэс ЗША.

Сяргей Ёрш

ХРОНІКА ЎЦІСКУ

20 траўня сьвятар Гарадзенскага аб'яднаньня Саюзу хрысьціянаў веры эвангельскай Міхаіл Балык быў заочно асуджаны адміністрацыйнай камісіяй Маладэчанскага гарвыканкаму за правядзеньне «цырымоніяў культуры ў парушэньне ўсталяваных заканадаўствам правілаў» і пакараны штрафам на 26600 руб.

16 чэрвеня быў затрыманы на 15 ночаў прафэсар Юры Хадыка. Тацяна Ялава, затрыманая 18 чэрвеня проста ў школе за ўдзел у акцыі «Далю тыранаў», у турме захварэла: пачалося запаленьне пераносься. Уначы 20 чэрвеня ў цяжкім стане яе перавезлі ў больніцу №9, дзе дзяўчыне была зробленая апэрацыя. Пакуль Тацяна была ў клініцы, суд Цэнтральнага раёну, што раней даў ёй 10 сутак арышту, адмяніў сваю пастанову — цяпер Т.Ялава чакае новы суд.

Сябры аршанскай суполкі КХП-БНФ Аўгінья Казлова і Уладзімер Карабанаў былі затрыманыя на 20 базавых адзінак «за неадпаведнасьць лезунгаў зьяўленьня тэме пікету», які адбыўся яшчэ 11 студзеня. Міліцыі прыйшоўся недаспадобы лезунг «Лукашызм зьнішчае Беларусь».

23 чэрвеня сябры віцебскай суполкі КХП-БНФ Уладзімер Плешчанка і Аляксандар Салаўян былі пакараныя грашовымі штрафамі па 150 базавых велічыняў кожны. Апазыцыянеры зьбіралі подпісы ў падтрымку ініцыятывы С.Папкова, які падаў у суд заяву пра незаконнасьць саюзнай дамовы.

24 чэрвеня падчас акцыі «Мы любім Ліцэй» на плошчы Якуба Коласа ў Менску былі затрыманыя Лявон Баршчэўскі, навучэнец Беларускага калегіюму Арцём Лява і карэспандэнт «НН» Зьміцер Дзязденка. Іх завезлі ў РУУС Савецкага раёну і, «устанавіўшы асобу», павыпускілі.

АШ

ЭКАНАМІЧНАЯ ХРОНІКА

Самы багаты мянчук

471 606 500 рублёў гадавога прыбытку ў 2002 годзе задэклараваў у падатковай інспэкцыі жыхар Менску. Яго імя, з разуме-ных прычынаў, не называецца.

«Белтрансгаз» не аддаюць

Беларускі бок адкладае продаж акцыяў «Белтрансгазу» расейскаму «Газпрому». А.Лукашэнка ацаніў прадпрыемства ў 2,5—4 млрд даляраў. Расейцы — у мільярд. У адказ на такую нязгоду «Газпром» можа ўзьняць цану на газ для Беларусі ад унутрырасейскіх 25 даляраў за 1000 кубамэтраў да 42 даляраў. Але беларускі бок настойвае на рэальным кошце.

Штраф замест кратаў

А.Лукашэнка загадаў падрыхтаваць праект дэкрэту, згодна зь якім эканамічных злачынцаў (а ў гэтую катэгорыю трапляюць нават тыя, хто скраў курцыю або мех бульбы) ня будуць садзіць у турму. Караць іх, згодна зь міжнароднай практыкай, будуць штрафам. У турмах пасвабоднее.

Новая Гандлёвая

ААТ «Стары Менск» возьмецца за адбудову Гандлёвай вуліцы ў Верхнім горадзе. Канцэпцыя прадугледжвае «спалучэньне гісторыка-архіўных ды археалагічных росшукаў» з маркетынгавымі дасьледаваньнямі. Акцэнт зробіць усё ж на апошнія: на Гандлёвай паўстане цэнтар дзіцячага і сямейнага адпачынку з падземнай аўтастаянкай, катком, кінатэатрам, крамамі і г.д. Агульная плошча забудовы — 24830 м². Плянуецца і аднаўленьне сядзібы Ваньковічаў (Гандлёвая—Музычны завулак). Там разьмесьціцца галоўны офіс турагенцтва «АлатанТур». На пляцоўцы перад сядзібай будзе помнік Ваньковічу.

Курыная вайна

Расейскія вэтэрынарныя органы абмежавалі ўвоз курынага мяса і яек зь Беларусі. Прычына — у прыватным сэктары Брагіншчыны выяўленыя выпадкі захворваньня хатняй птушкі на вірус Ньюкасла. Буйныя птушкафабрык ён не закрануў, бо там праводзяць адпаведную вакцынацыю. Забарона, паводле незалежных экспэртаў, магла быць і адказам на беларускае абмежаваньне паставак расейскага піва, хлеба, мукі й крупаў.

«Алеся» пад сьледствам

Супраць кіраўніцтва ААТ «Алеся» пачатая крымінальная справа паводле арт. 240 КК — «наўмыснае банкруцтва». Як паведамілі супрацоўнікі Камітэту дзяржантролю, кіраўнікі фірмы «наўмысна павялічвалі неплацежаздольнасьць прадпрыемства», вынікам чаго сталася страта 97,2 млн рублёў і далучэньне да латвійскае кампаніі.

Крыза мадэльнага бізнэсу

Фінал конкурсу «Міс Берасьце-2003» не адбудзецца. Не хапае фіналістак. Замест 12 прыгажунь былі абраныя толькі восем. Арганізатары не захачелі набіраць патрэбную колькасьць за кошт «прасьпеішых» дзяўчат. Дый грошай на фінал не хапала. Цяпер асобнага конкурсу прыгажосці ў Берасьці ня будзе. Прэтэндэнткі паедуць на менскія кастынгі.

Залатая Алімпіяда

XXVIII летняя Алімпіяда, што пройдзе ў Атэнах 13—29 жніўня 2004 г., будзе найдаражэйшай за ўсю гісторыю. Кіраўнікам дэлегацыяў давядзецца жыць не ў гатэлях, якіх на ўсіх ня хоціць, а на караблях, дзе за кожнага чалавека давядзецца плаціць ад 536 да 718 эўра за суткі. Апроч таго, усе афіцыйныя асобы, акрамя прэзыдэнта, віцэ-прэзыдэнта і генсака НАК, мусяць купляць квітку на спаборніцтвах.

Бочак не стае

Канцэрн «Белдзяржхарчпрам» здольны выпускаць у год 4,5 млн дэкалітраў хлебнага квасу. Але попыту няма. Галоўная праблема тут — адсутнасьць бочак у гандлёвых прадпрыемстваў. Праз гэта колькасьць пунктаў распаўсюджваньня квасу скарацілася з 300 да 90.

Паводле «Белпапан», радыё «Свабода», «Gazety Wyborczej»

ДАВЕДКА «НН»:

IREX — International Research and Exchanges Board (Рада па міжнародных дасьледаваньнях і абмене) — амэрыканская арганізацыя, якая існуе з 1958 г., а ў Беларусі працуе з жніўня 1997-га. На пачатку сваёй дзейнасьці IREX атрымаў ад беларускіх уладаў шэраг падатковых ільготаў, у тым ліку і мытных. Асноўнымі задачамі прадстаўніцтва зьяўляюцца: правядзеньне сярод навукоўцаў адкрытых агульнанацыянальных конкурсаў на атрыманьне грантаў для навуковых дасьледаваньняў; стварэньне спрыяльных умоваў амэрыканскім навукоўцам для дасьледчай працы ў Беларусі; правядзеньне праграмаў прафпадрахтоўкі і разьвіцьця, якія адпавядаюць станаўленьню дэмакратычнага грамадства ў новых эканамічных умовах. Праграмы IREX фінансуюцца грамадзкімі, дзяржаўнымі і прыватнымі фондамі.

Сабачы падатак

У Горках райсавет ня толькі ўвёў штомесячны падатак за ўтрыманьне сабак, але і абавязваў іх уладальнікаў сплываць камунальныя паслугі за сваіх жукоў ды мурзаў.

«Сабачыя гісторыі» пачаліся мінулым летам, калі мясцовае прадпрыемства «Камунальнік» пачало маштабны адстрэл бадзьяных сабак, бо ў горадзе пачасціліся выпадкі шаленства. Жывёлаў стралялі найпрост на вуліцах, і ў самую сьпёку забітыя яшчэ некалькі дзён валяліся па дварах. Мала таго што адстрэл адбываўся часьцінкам на вачах дзяцей, дык яшчэ й сярод сабак трапляліся зусім не беспрытульныя, а нават тыя, гаспадары якіх гулялі недалёка і проста не пасьпявалі выратаваць сваіх улюбёнаў.

Адстрэл спыніўся пасля шматлікіх скаргаў. Аднак у райсавет ад камунальнікаў адразу ж паступіла рэкамэндацыя ўвесці дадатковы збор з гаспадароў сабак. Народныя абраннікі, разглядаючы чарговы бюджэт раёну, зацьвердзілі і «сабачы падатак».

Зьбіраецца ён у залежнасьці ад памеру жывёлы. Так, за сабаку ад 40

см вышынёю трэба штомесяц уносіць 10% базавае велічыні. Калі рост вашага сабакі паміж 40 і 70 см, мусіце плаціць ужо 15%. Ну, а калі ваш гадаванец вымахаў болей за 70 см ці проста належыць да «патэнцыйна небясьпечных пародаў», ягонае ўтрыманьне абдызнецца вам у 20% базавае велічыні. Сама рэгістрацыя каштуе 10%. У выніку такой арытмэтыкі, як пазначана ў прыбытковай частцы раённага бюджэту, горад атрымае невялікую, але дужа патрэбную суму — 900 тыс. рублёў.

Акрамя падатку жыхары шматпавярховак і прыватных дамоў абавязаныя аплачваць камунальныя паслугі за сваіх пітомцаў — штомесяц уносіць плату за газ, ваду і ацяленьне. Права бясплатна ўтрымліваць сабаку маюць інваліды, для якіх сабака-павадыр — жыццёвая неабходнасьць, і беспрацоўныя адзінкі пенсіянеры. Грошы з «сабачага падатку» мусіць ісьці на абсталяваньне пляцовак для выгулу сабак, а таксама на гадавальнік, у якім адлоўлены камунальнымі жывёлы будучы ўтрымлівацца пяць дзён, пакуль іх ня знойдуць гаспадары.

У Горках, калі ўлічваць толькі звесткі па прышчэпленых летась ад шаленства, болей за 1000 гаспа-

дарскіх сабакаў. Іх уладальнікі ня хочуць несці дадатковыя выдаткі. Многія праўдзіва кажуць, што ў горадзе й так дастаткова месцаў для выгулу, таму няма чаго збіраць грошы на нейкія спэцыяльныя пляцоўкі. Дый хто можа гарантаваць, што грошы пойдучы менавіта на вырашэньне гэтых праблемаў? Незразумела таксама, у якіх умовах будучы ўтрымлівацца сабакі ў тым гадавальніку і што з жывёламі будзе, калі гаспадар ня знойдзецца за пяць дзён?

Найбольш абурваюцца гаспадары прыватных дамоў, чые сабакі заўжды на ланцугах і нідзе не гуляюць. Дый ежу для жывёлаў там гатуюць на дарагім балёне газу, што набываецца на ўсю сям'ю. Як у такім разе можна яшчэ дадаткова патрабаваць аплаты камунальных паслугаў за сабаку? «Нам улады ўвогуле павінны сказаць «дзякуй»: калі б сабакі не вартавалі нашых хат, міліцыя стамілася б разьбіраць заявы па крадзяжах», — кажа адзін гаспадар.

Праз такі супраціў плян завяршыць рэгістрацыю сабак да 20 траўня і пачаць збіраць падатак пасьпяхова праваліўся. Сёньня толькі лічаныя гаспадары «легалізавалі» сваіх жывёлін. Кіраўніцтва ЖЭСу вырашыла зладзіць абыход кватэраў. Ад-

IREX-PROMEDIA

нак ужо першыя жыхары сустрэлі камунальнікаў «вэрбальнай атакі». «Гэта яшчэ нічога, — кажа адзін з удзельнікаў абыходу, — вось калі пачнём абыходзіць прыватныя дамы, там мы не такога яшчэ наслухамся».

Частка жыхароў гораду падтрымлівае рашэньне райсавету: шмат каму надакучылі «непрыемныя рэчы», якія сабакі часьцінкам пакідаюць у пад'ездах ды на лесвічных пляцоўках. Да таго ж ніхто ня хоча, каб сабакі кусалі ці пужалі на вуліцах дзетак. З гэтага гледзішча стварэньне гадавальніку і збор грошай з «сабакаводаў» выглядае натураль-

ным. А рэгістраваць сабак папросту неабходна — тады прасцей двойчы на год прышчэпляваць іх ад шаленства.

Падобныя зборы існуюць у Магілёве ды Бабруйску. Там камунальную плату за сабак уносяць толькі гаспадары, што жывуць у кватэрах камунальнай уласнасьці, астатнія сплываюць адно падатак. У Горках улады крыху перастараліся, аднак выпраўляцца пакуль не збіраюцца. Калі абыход кватэраў ня дасць плёну, будучы ладзіць сходы жыхароў з абавязковай яўкай. Дзе і зарэгіструюць сабак.

Ілья Заранок, Горкі

«Самапал» у выканкаме

Былы жыхар Баку (Азэрбайджан) разам з жонкай у чарговы раз завітаў у Рэчыцкі райвыканкам. Ён ужо больш за дзесяць гадоў хоча атрымаць статус уцекача ў Беларусь, але беспаспяхова. (У Рэчыцу яны пераехалі да далёкіх сваякоў жонкі.) Каб атрымаць гэты статус, мясцовыя ўлады патрабуюць пашпарт СССР, але яго адабралі яшчэ ў Азэрбайджане ў 1992 г., калі яны з жонкай уцякалі ад пагромаў у Баку.

Ужо ні на што не спадзеючыся, чалавек, даведзены да адчаю, выліў на канану й на сябе бутэльку распушчальніку ды зрабіў спробу падпаліць сябе, але супрацоўнікі выканкаму гэтак зашкодзілі. Тады, лаючыся на ўлады, ён прыгразіў, што заб'е сябе нажом, але й гэта не атрымалася. Наряд міліцыі адвёз уцекача ў пастарунак.

Дзень народзінаў касьцёлу

У Рэчыцкім касьцёле Святой Тройцы адбыліся сьвяткаваньні з нагоды 100-годзьдзя яго будаўніцтва й асьвячэньня. У суботу 14 чэрвеня, падчас асноўных мерапрыемстваў, касьцёл ледзьве ўмесьціў усіх ахвотных. На сьвята прыехалі госьці з суседніх прыходаў разам з ксяндзамі: з Гомелю, Мазыра, Шацілака. Былі таксама сваякі й сябры рэчыцкага ксяндза Рыгора Худака з Польшчы. Кветкі для аздабленьня былі прывезеныя аж зь Пецярбургу. Сьвяточнае богаслужэньне вёў біскуп Казімер Вялікаселец.

Перад службай і пасля адбыліся канцэрты з удзелам бабруйскага «Magnificat'у», хору «Канцона» й навучэнцаў мясцовай музычнай школы. На сьвяткаваньні акрамя гасьцей і вернікаў прысутнічалі былы старшыня Рэчыцкага гарсавету М.Зайцаў і былы старшыня гарвыканкаму М.Заразака, дзякуючы якім 22 верасьня 1999 г. касьцёл быў перададзены вернікам. Цяперашнія раённыя кіраўнікі запрашэньні праігнаравалі.

Валеры Пуціцкі, Рэчыца

А ў нас у Берасьці...

Апошнім часам на цэнтральных вуліцах відаць быў вялікі рух. Чакалі прыезду «саміведаецкага». Дарожныя будаўнікі і рамонтнікі працавалі амаль без выходных — рамантавалі дарожнае пакрыцьцё, клалі брук і г.д. А паколькі прафсаюзаў годных у краіне амаль няма, дык і працуюць простыя працоўныя і іх кіраўнікі нават у непрацоўны час.

А берасьцейскі выканкам у чарговы раз прадэманстравалі клопат пра пасажыраў прыватных маршрутных таксовак. Толькі нядаўна ляпілі налесткі «шашкі», «таксі-Берасьце» і выяву «берасьцейскага гербу», а тут ужо патрэбна, каб былі налесткі «экспрэс» і літара «Э» каля нумару маршруту.

Так бы мовіць: «Э, таварыш, вас тут не стаяла!» Як гэта ўсё палеп-

шыць абслугоўваньне простых грамадзянаў, невядома. Але, як казалі ў старадаўнім Рыме, «шукай, хто мае з гэтага выгаду!»

Ехаў пару дзён таму ў тралейбусе і ўбачыў «цудоўны» плякат на бульвары імя Шаўчэнкі: «Жыхары Берасьця — вы ў адказе за чысьціню і парадка на вуліцах гораду!». Амаль: «Піянер — ты ў адказе за ўсё». Пэрлы для новых сатырыкаў.

Берасьцейскі спажывец

Фэрмэр садзіць сады

Больш за сто яблыняў пасадзілі сёлета ў Дайлідзкай сярэдняй школе Астравецкага раёну. Набыць саджанцы, распрацаваць праект саду для школы ды ажыццявіць яго дапамог фэрмэр Часлаў Лабачэўскі. У яго сёлета засталася багата непрададзеных саджанцаў, вось ён і выра-

шыў зладзіць такую дабрачынную акцыю. Фэрмэр таксама заклаў сады ў Гудагайскай, Альхоўскай і Кямеліскай школах.

Мар'ян Вянгроўскі, Астравец

Хаты для зьмеяў

У вёсках Мядзельшчыны большае пакінутых хат. Моладзь паўцякала ад калгасу ў гарады, а старыя — пакаленьне, што расло пры Польшчы, — паціху адыходзяць. Крыху людней там, куды пасялілі перасяленцаў з чарнобыльскае зоны, якія па першым часе дзівілі тэтайшае вуша нязвычайным «старый» ды «шахвёр». За нейкі дзясятак гадоў, што яны жывуць тут, ніяк не засвоілі сотні й тысячы мясцовых тапонімаў — назваў урочышчаў, рачулак, астравоў. Тыя назовы могуць пазьнікаць разам з прыродным

тутэйшымі людзьмі, якога ўсё меней. У Слабодзе (афіцыйна — Новікі) пустых хат ужо чатырнаццаць, у Няверах (тых, што бліжэй да Мядзелу) усяго зь дзясятак насельнікаў. У Старынках, Кашонаўцы, Магдуліне і таго няма. Дык расказвалі, што ў спусьцелья будынкі йдуць зь лесу зьмеі. А што ж — суха, зацішна і мышэй хапае.

Цікава, што ў Мядзеле, а сабліва на Замку — востраве, аточаным балотам ды возерам, — ніколі ня бачылі ніводнае гадыні. Баялі, што даўна там была нейкая каралеўна-чараўніца, якая замовіла места ад зьмеяў. Няпраўда, канечне, але іх сапраўды няма.

Калгасы безь людзей слабеюць, ня могуць даць рады зямлі. Дзе далей ад дарогі, па якой езьдзіць начальства, ляжаць аблогай некалі асушаныя тарфянікі. Расьце бадзьля. Нават удзень пералятаюць дарогу зайцы; на слухах сядзяць каршунны, пільнуюць здабычу. Распладзілася дзікоў, дзікіх козаў. Патроху зарастаюць лазой мэлірацыйныя каналы. І ўсяе карысьці з таго асушэньня.

Васіль Дубяга, Мядзел

Šešćie ū honor Chrysta

U niadzielu, 22 červienia, ū Baranavičach adbylosia šešćie ū honor Božaha ciela i kryvi. Niekalki tysiač čalaviek (na zdymku žleava) z malitvaj i špievami prajšli ad kaščiołu Ūžvižančia Šviatoha Kryža da chramu Maci Božaj Facimskaj. Padčas šešćia dzieci pasypali darohu pialostkami ružaŭ. Ludzi zapynialisia j malilisia — kala impravizavanych kapličak la Domu aficeraŭ, handlovaha centru «Viasiołka» (darečy, niekali tutaka stajaŭ pomnik Stalinu) i liceju.

Kala kaščiołu Maci Božaj Facimskaj kalona viernikaŭ sustrelasia z pilihrymami ū Budslau, jakija vyjšli ž Bieraščia bolš za tydzień tamu. U pania-dzielak pašla adpačynku pilihrymka rušyla dalej. U nas da jaje dačučylisia bolej za sto čalaviek.

Ruslan Raviaka, Baranavičy

FOTA A. JANA HLINKI

Канстытуцыя канфэдэрацыі

Краіны Эўразьвязу прынялі за аснову праект эўрапейскай канстытуцыі, распрацаваны Канстытуцыйным канвэнтам. Аднак шлях да ўвасабленьня праекту ў жыццё абяцае быць нялёгкім.

Хоць тыдзень таму лілося шампанскае, гучаў эўрагімн, а прамоўцы падкрэсьлівалі, што пятніца, трынаццатага выявілася шчаслівай і ўвойдзе ў гісторыю, Канвэнт працы так і ня скончыў. Засталіся няўзгодненымі трэці (асновы супольнай палітыкі ЭЗ і прынцыпы заканатворчасці) і чацьверты (спосаб прыняць канстытуцыю) разьдзелы.

Старшыня Канвэнту, француз Валеры Жыскар д'Эстэн заклікаў да мінімальнага зьменаў у праекце, які стаўся вынікам насілу выпрацаванага кампрамісу. Аднак міністар замежных спраў Гішпаніі Ана Паляцыё сказала, што ў Мадрыду ёсьць сур'ёзны прэтэнзіі наконт падзелу ўлады ў Эўразьвязе пасля 2009 г. (ад таго часу рашэньні будуць лічыцца прынятымі, калі іх падтрымае палова краін Зьвязу з насельніцтвам больш за 60% ад агульнай колькасці).

Брытанец Пэтэр Хейн заявіў аб неабходнасьці паправак да артыкулаў пра замежную палітыку і крмінальнае права, а француз Дамінік дэ

Вільпэн — пра інтарэсы сваёй краіны ў галіне земляробства і захаваньня культурнай адметнасьці. Толькі немец Ёшка Фішэр быў задаволены посьпехам. Бэрлін выходзіць з дыскусіі пераможцам — з прычыны найбольшай колькасці насельніцтва (82 млн чалавек). Немцы будуць граць у Зьвязе першую скрыпку, тады як малыя краіны трацяць уплыў. З 2009 г. кожная краіна будзе мець свайго камісара ў Брусэлі, але права голасу будзе толькі ў пятнаццаці з іх. Прадстаўнікі як Нямеччыны, так і Мальты будуць захоўваць паўнамоцтвы аднолькава тэрмін.

«Пэрыфэрычны» саюз Гішпаніі, Вялікабрытаніі, Даніі і Польшчы, які вымаляваўся падчас вайны ў Іраку, страціць магчымасьць блякаваць рашэньні. Але такую мажлівасьць набудуць Францыя і Нямеччына, калі пераканаюць у сваёй пазыцыі Італію — што ня выключана, беручы пад увагу хуткія выбары ў Рыме.

Калі 25 урадаў зацьвердзяць Канстытуцыю, яна будзе падпісаная ў першых днях траўня 2004 г. Потым

Валеры Жыскар д'Эстэн прэзэнтуюе чарнавік Канстытуцыі Эўропы грэцкаму прэм'еру Костасу Сімітысу.

яе трэба будзе ратыфікаваць. Многія краіны запатрабавалі рэфэрэндуму, у тым ліку вядомая сваім эўраскептыцызмам Данія. Ці набудзе канстытуцыя моц 1 студзеня 2006 г. — можна толькі гадаць.

Многія хацелі б яшчэ сёе-тое зьмяніць у прынятым праекце. Польшчу хвалююць пункты, якія даты-

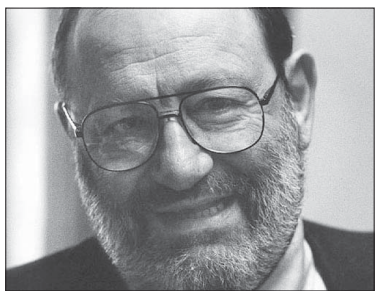
чаць абароннай палітыкі Зьвязу: яна б хацела, каб эўрапейскія ўзброеныя сілы былі памочнікам, а не канкурэнтам НАТО. Гішпанія хоча вытаргаваць для сябе больш дэпутацкіх месцаў у Эўрапарлямэнце.

Арганізатары хочучь скончыць абмеркаваньне ўжо сёлета, каб некалькі неабходных месяцаў застало-

ся для юрыстаў і перакладчыкаў: на ўсіх дваццаці зь лішкам мовах ЭЗ Канстытуцыя павінна гучаць аднолькава. Тады яе можна будзе падпісаць у пачатку траўня 2004 г. — адразу пасля ўступленьня новых краін у ЭЗ і перад чэрвеньскімі выбарамі ў Эўрапарлямэнт.

СП

Умбэрта Эка

РОБЕРТ БРЕНКАМ

Эўропа: супэрдзяржава або нішто

Цяжка ўявіць сабе менш прыдатны момант для прагназаваньня будучыні Старога Сьвету, чым цяпер. Праціглеглыя пазыцыі ў справе ірацкае вайны агалілі супярэчнасьці між эўрапейскімі краінамі, а ўваход у Зьвяз новых дзяржаў вымушае яднацца як старыя дэмакратыі — якія гатовы часткова абмежаваць уласны суверэнітэт, — так і дэмакратыі малядыя, гатовыя бараніць толькі што здабытыя формы дзяржаўнага ладу нават з дапамогай хаўруснікаў за межамі Эўропы. Гэткаму разьвіццю падзеяў спрыяюць ня толькі эўрапейская сьвядомасьць і тоеснасьць, але і абставіны, якія могуць гэтую аднасьць аслабіць.

...Мы ўсё мацней адчуваем эўрапейскую тоеснасьць. Можна, яна ня кідаецца ў вочы, калі мы, эўрапейцы, наведваем іншыя эўрапейскія краіны — тады мы схільныя заўважаць хутчэй адрозьненні (але ж адрозьненні фіксуе і мілянец у Палерма ці калябрыец у Турыне). Гэтая тоеснасьць, аднак, адразу ажывае, калі мы кантактуем зь людзьмі неэўрапейскае культуры, у тым ліку амэрыканцамі. Падчас кангрэсаў, сяброўскіх сустрэчаў, нават падчас турыстычнай вандроўкі здараецца момант, калі мы адчуваем раптоўную аднасьць. Француза, гішпанца ці немца — іх пункт гледжаньня, па-

водзіны і густы — мы разумеем лепш, чым прадстаўнікоў іншых кантынэнтаў. Летась у сьнежні, адкрываючы ў Парыжы канфэрэнцыю прыхільнікаў міру, філэзаф і міністар Люк Фэры заўважыў (ня дужа арыгінальна, затое вельмі ўзьясьла), што сёньняшні француз нават уявіць ня можа вайны зь Нямеччынай (як англічанін не ўявіў бы вайны з Італіяй, а гішпанец — паходу на Фляндрью), хоць на працягу дзвюх тысяч гадоў такія канфлікты і міждзяржаўныя адносіны лічыліся цалкам нармальнымі.

Застаецца безліч прычын, зь якіх француз яшчэ можа адчуваць розніцу паміж сабой і немцам, але абодвух сёньня яднае працяглы супольны досвед, які закрануў і асабіста іх, і іх народы. Так, нам уласцівае супольнае разуменьне дабрабыту, здабытае не праз гамэастаз «этыкі посьпеху», а праз прафсаюзную барацьбу. Усе мы зьведалі заняпад капіталізму і разбуэрэньне імперыі; усе перажылі дыктатуры, адчулі іх на сваёй скуры, навучыліся пазнаваць іх праявы і выпрацавалі супраць іх (прынамсі зьольшага) імунітэт. Усе мы зьведалі, што такое вайна ва ўласным доме і якой жудаснай яна бывае. Таму, асьмелюся сьцьвярджаць, калі б самалёты таранілі Нотр-Дам дэ Пары ці Біг Бэн, рэакцыя напэўна складалася б з болю і абурэньня, але была б пазбаўленая немага здзіўленьня і ўсіх гэтых хістаньняў між дэпрэсіяй і інстынктыўным жаданьнем адплаціць любой цаной, якія агарнулі амэрыканцаў, упершыню ў гісторыі атакаваных на ўласнай зямлі.

Эўрапейцаў лучыць многае: радасьці і пакуты, гонар і сорам, традыцыі, якія варта абараняць, і згрозоты сумленьня, зь якіх трэба рабіць высновы. Ці дастаткова ўсяго гэтага, каб стварыць сапраўды адзіную Эўропу? Хутчэй не. Нягледзячы на існаваньне эўра і пашырэньне супольнасьці за кошт новых краінаў, мы штотды бачым сьведчаньні тае негатовасьці. Дзеля далучэньня да Зьвязу тыя краіны могуць адрачыся ад многага, але не ад усяго. Яны не заўсёды гатовыя праявіць салідарнасьць (пра што засьведчыла рознасьць у стаўленьні да ірацкай вайны).

Неаспрэчна, што Эўропе, якая ўсё ніяк ня можа здабыць аднасьці, папросту наканаваная аднасьць. Падчас «халоднай вайны» Эўропа, скалечаная другой сусьветнай вайной (і падзеленая на ўсход ды захад), была вымушаная жыць пад апекай іншых калосаў — Злучаных Штатаў і Савецкага Саюзу...

Карціна пачала зьмяняцца ўжо пасля разбуэрэньня Бэрлінскай сьцяны, але істотныя зрухі адбыліся толькі ў апошнія гады — можа, з той пары, як Амэрыка абьякава паставілася да балканскай праблемы. Пасьля перамогі ў пяцідзесяцігадовым процістаяньні з СССР Штаты зразумелі, што маюць новага ворага, які не канцэнтруецца ў адным месцы, а расьцярушаны па ўсім мусульманскім сьвеце, на Блізкім і Далёкім Усходзе, — і супраць яго скіравалі сваю вайсковую моц, ад Кабулу да Багдаду, а можа, і далей.

Тым часам робіцца відавочным,

што праціўнікам у вялікай канфрантацыі, да якой рыхтуюцца Злучаныя Штаты, мае быць Кітай. Няма прыкметаў таго, што гэта будзе ўзброеная канфрантацыя, але без сутычкі на эканамічным і дэмаграфічным узроўні напэўна не абьдзецца. Дастаткова наведць любы амэрыканскі ўнівэрсытэт, каб пераканацца, што стыпэндыі, навуковыя пасады і кіраваньне студэнткімі арганізацыямі ўсё часьцей дастаюцца студэнтам азіятам. Амэрыканскі навуковец прагрэс чым далей, тым мацней будзе жывіцца інтэлектуальнымі рэсурсамі ня столькі з Эўропы, колькі з Азіі — ад Індыі і Кітаю да Японіі. Гэта азначае, што ўся ўвага амэрыканцаў з Атлянтычнага рэгіёну пяройдзе на Ціхаакіяніскі, — зрэшты, ужо даўно вялікія прамысловыя і дасьледчыя цэнтры будуцца на ўзьбярэжжы Каліфорніі ці перамяшчаюцца туды.

Пакінутая сам-насам Эўропа зробіцца эўрапейскай ці распаднецца. Вэрсія распаду падаецца далёкай ад рэальнасьці, але і яе варта мець на ўвазе: Эўропа балканізуецца або лацінізуецца. Новая супэрдзяржава (у далёкай будучыні месца ЗША тут можа заняць Кітай) згодна з уласнымі інтарэсамі будуць разьгрываць свае партыі зь малымі эўрапейскімі краінамі, у залежнасьці ад таго, дзе ім выгадней мець базы: у Польшчы ці на Гібралтары, у Хельсынкі ці, можа, у Таліне. А чым мацней Эўропа будзе падзеленая, чым менш канкурэнтназдольным на сусьветных рынках будзе эўра, тым лепей для супэрдзяржаваў. Гэтая

не адбудзецца хіба тады, калі Эўропе хопіць энэргіі заявіць аб сабе як Трэцім Полюсе, поруч з ЗША і Ўсходам (пабачым, зробіцца Ўсходам Пэкін ці — хто ведае — Токіё або Сынгапур).

Калі Эўропа хоча зрабіцца Трэцім Полюсам, у яе толькі адзін шлях. Сьледам за дасягненьнем эканамічнай і грашовай аднасьці яна мусіць займець адзіную і незалежную замежную палітыку, а таксама ўласную сыстэму абароны.

Ці здолеюць эўрапейскія ўрады прыйсьці да такога адзінства? Габэрмас у сваім закліку (ён нядаўна апублікаваў у «FAZ» і «Liberation» артыкул «Наша абнаўленьне. Пасьля вайны. Адраджэньне Эўропы». — Рэд.) мяркуе, што немажліва дасягнуць гэтай мэты адразу, у пашыранай Эўропе, якая ахопіць Эстонію і Турцыю, Польшчу і, магчыма, у будучыні Расею. Але гэты праект мог бы зацікавіць групу краін, дзякуючы якой нарадзіўся Эўразьвяз. Калі б гэтая група паказала прыклад, іншыя краіны (хто ведае?) з часам маглі б далучыцца.

Ці ня ўтопія гэта? Так, утопія, але з тых, што — як падказвае здаровы сэнс — павінны стаць рэальнасьцю, зважаючы на новы расклад сілаў на плянэце. Яна — альбо нішто. У адваротным выпадку Эўропа ператворыцца, без абразы для некага, у Гватэмалу. Такі сэнс закліку, зь якім некалькі грамадзянаў Эўропы зьвяртаюцца да ўрадаў кантынэнту, на якім нарадзіліся і на якім хочучь жыць далей, адчуваючы гонар за сваю эўрапейскасьць.

Heta ūsio budzie ū žniŭni. Buduć prajšoŭšy ūsialakija letnija semestry, Kupalli, Basovišči i inšyja vyciečki. Nastanie čas vyjści na «Šlach z varahaŭ u hreki». Heta vuzki i ciažki šlach. Nia tolki tamu, što pralahaje jon skroz piasko, što pralahaje jon skroz piasko. Najhorš toje, što napramak našaha «Šlachu» piarečy papularnamu sioŭnia kirunku ūschod—zachad. Bielarusi ž, kab znajści svajo miejsca na ziamli, musova zasvojić inšuju voš kaardynat.

Vam 18—28 hadoŭ. Vy hlyboka pierakananyja, što žyć «kak vse» nielha, što treba šukać inšaha šlachu. Vy chočacie stvaryć svaju krajinu. Vy nie razmaŭlajecie na movie akupanta, Vam śniacca sny pa-bielarusku... Značyć, my šukajem mienavita Vas. U «Lehiendzie ž piasku» Vas čakaje tydzień volnaha žyćcia i niepasilnaje pracy. Vas čakajuć dzikija ūmovy piaščanaha karjeru, hetkaha aazysu naadvarot, — dalina sucelnaha piasku

kraj: historyja, mitalohija, ambasady, dyjaspary, adrasy ū Siecivie. Dobra byto b razvučyć ž bielarusami paru «svajich» nacyjanalnych piesieŭ.

Delehcacyji zamiežnikaŭ skladajucca z 3-4 čaŭaviek — pierakladnika na bielaruskuju ci anhielskuju movu, navukoŭca, artysta, jakija raspaviaduć dy špiajuć la supolnaha vohnišča pra svoj narod na Šlachu z varahaŭ u hreki, i, narešcie, skulptara — kiraŭnika tvorčaj supolki.

U pieršyja dni my naładzim ekskursiji pa Zaslauži, Połacku. Pašla atabarvajemsia ū karjerach pad Zaslaužem, dzie i zasnoŭvajem na piasku krajinu-lehiendu. Mnie jana mrojicca ū dziaržaŭnych kštatach. 30 udzielnikaŭ pleneru — kapalnikaŭ skulptur — ražmiarkoŭvajucca pa ministerstvach.

Ministerstva haspadarki arhanizuje žytlŭ ū namiotach, kuchniu, dziažurstvy i h.d. Ministerstva pracy zojmiecca kapaŭniem ž piasku skulptur. Našy hości pryvoziać svaje lehiendy (lubyja pavodle siužetu). Kiraŭniki ū pieršy dzień vykonvujuć z hliny eskizy da budućykh skulptur. A kapajuć usie, bo pracy šmat. Naš plener nia konkurs, a

«Rahnieda», Zaslauže-2000.

IREX-PROMEDIA

Pravity hulni ū piasku

pasiarod žnivienskaj zielaniny. A načami — piešni tych narodaŭ, što žyvuć na Šlachu z varahaŭ u hreki.

Naš plener piaščanaj skulptury hetym razam prymaje hašcioŭ z 10 krajin: Daniji, Narvehiji, Finlandyji, Švecyji, Estoniji, Latviji, Litvy, Ukrainy, Maldivy i Hrecyji. Da kožnaj hrupy z našaha boku pryznačajucca kuratar (najlepš student ci vypusknik MDLU). Kuratar pavinien: vałodac movaj «svajej» nacyji ci anhielskaj, jak maha hlybiej daviedacca pra «svoj»

fest družby.

Ministerstva achovy zdaroŭja skladajucca z adnaha studenta-medyka. Hetaha dastatkova, kab papieredzić: «Paleńnie škodzić Vašamu zdaroŭju!»

Ministerstva navuki navučyć bielarusau, jak vybrac ž mitalohii siužet dla našaj skulptury. Jano ž rychtuje kanferencyju, jakaja viadziecca štoviečara la vohnišča pad zorami Mlechnaha Šlachu. Jano ž viadzie letapis tydnia. A taksama vydaje kataloh pleneru z fatadzymbkami, tekstami lehiendaŭ, vycinkami z kanferencyji i letapisu.

Adnojčy ja sestreŭ znajomaha mastaka i kažu: «Kališci, jak byŭ Pažniak u Viarchoŭnym Saviecie, ty razmaŭlaŭ pa-bielarusku. Što ž z taboj stała sioŭnia?» — «Da panimaеш... как-то жизнь не заставляет...» Naš prajekt jakraz i zaklikany stacca tym «žyćciom, jakoje prymušaŭ», kab asiaroždzie razmaŭlaŭla z nami pa-bielarusku. I prymušaŭem my nie z vyšyni jurydyčnaha zakonu, a ū ramkach hulni. Praŭda, hulnia ū nas

surjoznaja — my majem silavyja struktury, što skladajucca z Pamiežnych vojskaŭ i Ūnutranaj (Moŭnaj) palicyji. Udzielniki rycarskich ci spartovych klubau, daŭčajemiesia! Naša krajina maje taksama ūlasnuju valutu i, adpaviedna, ūlasny Minfin. Jon vałodaje manetnym dvarom (dzie drukujucca talery ū vyhladzie suvenirau), šapikam abmienu valuty (dzie hości nabyvujuć tyja suveniry) dy inšymi biurakracyjnymi kantorami.

Plener zaviešyucca hrandyjoznym festam. Zaŭnaje ū niebie vializny balon, zahrymiec rok-kancert, a chietira bajkieraŭ padymie buru ū pustelni. Žjedziecca šmatyściŭnaja publika. U takich umovach pabolsaje pracy dla Minfinu i asabliva dla Moŭnaj palicyji. My dzielimsia na hurtki pa 2—3 čaŭavieki: palicyja i pierakladnica. My snoŭdajem pamiz hleđačami i prysluchoŭvajemsia, dzie chto chirkaet. Abraŭšy «achviar», prycahvajem jaje da hulni takim čynam: palicyjant začytvaje zakon i prapanuje pieraklašci

na bielaruskuju movu apošniuju frazu. Kali parušalnik zakonu nia ūmieje ci nia choča, jamu prapanujucca pasluhi pierakladnicy. Pabačyŭšy jaje jasnyja vočy, pačuŭšy aniolski hałasok, zlosny parušalnik miakčeje, uviazvajucca ū hutarku. A jana tuju hutarku pierakladaje. Narešcie palicyjant padaje «zlačyncu» rachunak za pieraklad, biare jaho pad bielyja ručaŭki i pramaŭlaje: «Vy majecie prava maŭčac pa-bielarusku. Kožnaje slova, pramoŭlenaje Vami pa-rasiejsku, moža spryčnicca da hibieli našaj nacyji». Potym pravodziać skroz šerach biurakracyjnych kantor, dzie «zlačyncu» nabyvaje talery i vyplacvaje jimi karu. Na pamiać pra hetu praceduru jamu ūručajucca kvitancyja. Dy takaja pryhožaja, kalihrafičnaja, što nia soram na šcianu paviesić u ramcy, kab hanarycca: «Mianie pakarali, bo nie šanavaŭ rodnaj movy». Chto, dzie i kali ū RB ci BSSR pakaraŭ za heta?

Šanavać i abaraniać rodnuju movu — norma dla luboj nacyji. Ale chto ū Bielarusi trymajucca takoj moŭnaj normy? Pajšoŭ ja niejak paškać da siabie padobnych. Była abviestka ū «NN», što ū tupiku stancyji metro žbirajucca nacyjanalisty. Pryjechaŭ, baču: troje chlopcaŭ spartovaha skladu. Značyć, jany. Ale znajomstva, dumaju, pačnu z parolu. I skazaŭ viadomaje ad časou Kalinoŭskaha: «Kaho lubiš?» A ū adkaz pačuŭ: «B смысле?..» Nie razumieju ja takich «nacyjanalistaŭ».

A niejak ja trapiŭ na adnu bielaruskamouŭnuju tusovačku maladych intelektualau. Času na dyskusiju bylo vielmi mala. Ja skazaŭ: «Bielarusami

žajalajucca tolki tyja, chto razmaŭlaje pa-bielarusku». — «A dla nas mova — na dziasiatym miescy. My vyznačajem bielarusau pavodle mentalitetu». Na tym i razyšliasia.

U pieršyniu ja pačuŭ hetaje modnaje slova hadoŭ dvanaccać tamu, ale da hetaje pary nia ūmieju ūžyvac jaho u kantešcie. Mo chto navučyć? Taki pryklad. Jedu ja ū traliejbusie i čuju za plačyma: «Skasujcie, kali laska, talončyk». Hetaha mnie dastatkova, kab upeŭnicca, što ja nie apošni mahikanin, što pobač sa mnoj, plačo ū plačo, stajic bielarus. A heta, zhadziciesia, niemaŭvažny faktor dla isnavanŭnia nacyji. A jak być z mentalitetam? Jak jaho pamacać u tym ža traliejbusie, bitma nabitym? Jak pierakanacca, što ū hetaha, skažam, mužčyny — o-ho-ho jaki bielaruski mentalitet! A ū toj kabiety — tak sabie.

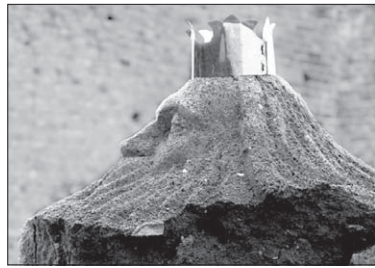
Ja chacieŭ by znajści siarod moładzi adnadumcaŭ, čyje pohlady hruntujucca nie na chistkaj postmaderniskaj dryhvie, a na kankretnaj asnovie. Dla jakich slovy «nie pakidajcie ž movy» — nie naftalin, a klasyka. Časam pryhilniki «mentalitetu» supakojvujuć mianie: «Dy nia žniknie nikudy naša mova. Nia treba za jaje zmahacca, abaraniać i h.d.». Nie, movy pamirajuć, i heta — historyčny fakt.

Chto adčuvaje ū sabie moc paviarťac chadu historyi — adhukniciesia. Patelefanujcie 209-05-81 i skažecie, što Vašy dumki taksama lažac u napramku našaha «Šlachu z varahaŭ u hreki».

I my pačniom historyju spačatku.

Henik Łojka

«Mindouh», Navahradak-2002.

ANATOL KLJŠČIK

ДЗЕ ВАРТА БЫЦЬ

Чорная Панна чакае рыцараў

Беларусы пры канцы 1980-х, вяртаючы гісторыю, вышывалі кашулі ды аднаўлялі рэцэпты крупніку. За дваццаць гадоў мы пасталелі на некалькі стагодзьдзяў ды перайшлі ад родавай абшчыны да фэадальнага ладу. Ані гістарычнымі клябамі, ані мэдыявісцкімі фэстамі Беларусь ня здзівіш. I яшчэ адзін мае прайсьці неўзабаве: 3—4 ліпеня ў Нясьвіжы.

Арганізатары — між ix Ігар Міхна — абяцаюць адначасовыя канцэрты (сярэднявечча й фольк) на дзвюх пляцоўках («Тройца», «Стары Ольса» зь Беларусі, «Open Folk» з Польшчы, «Drolls», «Laterna Magica» з Расеі, упершыню — музыкі зь Вялікай Брытаніі). Канцэпцыя фэсту — «жывая гісторыя»: узнаўленьне абрадаў, рамёстваў, тэхналегій, страваў, напояў, лекарства, фэнтаванья. Прычым усё гэта — інтэрактыўнае (гледачы змогуць примераць строі, за пэўную плату пабіцца з рыцарамі, сылячы блін і да т.п.). Яшчэ арганізатары абяцаюць агнявое шоу; водную бітву «Ўзяцьце Гібралтару», старую забаву Радзіваў; дабрачынны фэст «Музыка замкаў і ваколіцаў» (грошы — на рэстаўрацыю Нясьвіскага замку);

АНАТОЛЬ КЛЯШЧУК

відэапрэм'еру «Настасьсі Слуцкай» (пакуль па-расейску, але пазней абяцаюць агучыць і па-наску). Як выжывалі ў Сярэднявеччы дыябэтыкі, распавядуць (і прадеманструюць) сябры клубу дыябэтыкаў. А адмыслоўцы зь вядомай кампаніі, якая фундуе праект, прэзэнтуюць калекцыю сярэднявечнай бялізны.

Арганізатары разлічваюць, што аўдыторыя фэсту складзе за два дні 50 тыс. чалавек.

У першы дзень фэст будзе цягнуць

ца з 12.00 да 1.00, у другі — з 11.00 да 22.00. Даехаць да Нясьвіжу зь Менску можна аўтобусам — у 9.00 з вул. Дружная (квіток каштуе 16 тыс. руб., для дзяцей — 10 тыс.). Электрычкай — танней: да ст. Гарадзея (берасцейскай кірунак), а потым рэйсавым аўтобусам да Нясьвіжу. Хто едзе на два дні — бярыце наметы ды ежу. Паглядзім, якія абяцанкі спраўдзяцца ў Нясьвіжы і ці прыхільна сустране нэарыцараў Чорная Панна. **Крыся Пацчынская, Сяргей Будкін**

«Mahiła Iva», Mahiloŭ-2001

ZMCIER RAHACOU

Зэўс — бізнэсовец і Вэнэра — німфаманка

прэм'ера

У Акадэміі мастацтваў нядаўна паказвалі «Тараса на Парнасе» — дыплёмны спектакль чацьвертакурснікаў, пастайлены рэжысэрай Натальляй Башавай.

П'есу паводле ананімнага твору напісаў Сяргей Кавалёў. Інтэрпрэтацыя значна адрозніваецца ад арыгіналу. З спектаклю нашата больш можна даведацца пра жыццё і прыгоды палясойшчыка Тараса. Дзядзька вартуе лес і балота ў пана Севярына. Тарасова дачка Зоська, гадаванка пані Вэранікі, збіраецца замуж за «культурнага» хлопца з «сабачым» імем Віктор і грэбуе добрым асілкам Грышкам.

Незадаволены выбарам дачкі, разбэшчанай панскай адукацыяй, Тарас ідзе зранку ў лес. Сярод бярозак і соснаў ён пачуваецца чалавекам. Увечары ў дачкі заручыны. Дзядзька сядзіць, паліць люльку і разважае, як быць у дачыненні да надта ўжо самастойных дачкі і жонкі. Якраз тут яго і спатыкаюць пан Севярын з пані Вэранікай. Працавітасць Тараса падштурхоўвае пана сказаць палымяны сьпіч пра прэспэктывы беларускага народу, які, у сваіх асобных прадстаўніках, можа, і ня горшы за немцаў ды ангельцаў. Пан у спэ-

таклі — чалавек нацыянальна сьвядомы, поўны вызвольных інтэнцыяў, але летуценны й парадыйна разгублены, так што нават ня ведае, супраць каго ж яму ўздымаць свой народ. З гэтай нагоды Севярын раіцца з жонкай, якая яго ўсё супакойвае, а сама настаўляе мужу рогі з «культурным» Віктарам.

Падчас аднаго з таемных спатканьняў побач з каханкамі зьяўляецца мядзьведзь. На крыкі пакінутай баязьлівым палубоўнікам Вэранікі прыбягае Тарас, страляе... Але ж стрэльба ягоная была наладжаная на цецеруку! Дзядзька валіцца з лесвіцы, якая ёсьць асноўным стацыянарным элемэнтам дэкарацыяў, і апынаецца на Парнасе. У незнаёмай мясцовасьці з пяціцю паўмесяцамі ў небе Тараса сустракае залатавалосы і кучаравы Амур у акуларах, які гарэзьліва кідае дзядзьку аднаго. На дапамогу яму прыходзіць Геркулес, які за шкірку зацягвае Тараса на Парнас.

Там балюноць ды сварачца багі. Пасля таго як уцёк далей ад іх Зэўс, боская гаспадарка лягла на плечы Геры, а тая ня можа даць рады свалюным багам. Яны імкнуча да ўлады, б'юцца за першынство ў каханні, строцяць хітрыкі ды выхваляюцца адзін перад адным. Варагуюць пазашлюбныя дзеці Зэўса Апалён і

Бахус. Геба пярэчыць волі бацькі ды збіраецца замуж за каварнага Марса, а не за прастадушнага Геркулеса. Вэнэра здраджвае кульгавому Вулькану, якога возіць па сьцене ў інваліднай калясцы мэханічны дзеўкі.

Гэра зьвяртаецца па дапамогу да Тараса, бо, дзякуючы стрэльбе, яго ўсе памылкова прымаюць за Зэўса. Спачатку верны муж Тарас адмаўляецца, але Гэра гэтак падобная да ягонай жонкі Параскі, асабліва калі тая плача! І тады прости, але мудры вясковы дзядзька робіцца ненадоўга Зэўсам і вырашае амаль усе боскія сямейныя клопаты. Мірацца Апалён і Бахус, выкрытыя інтрыгі Марса і Вэнэры, Геба схіляецца сэрцам да адданага Геркулеса. Калі Нарэшце вяртаецца Зэўс, нават яго ёсьць чаму павучыць добраву чалавеку. Тарас ушчувае яго за распушту й неадпаведнае выхаваньне сваіх шматлікіх дзяцей ад розных шлюбав. Прысаромлены Зэўс слухае ня вельмі ўважліва, але віну прызнае. Выглядае Зэўс пры гэтым як бізнэсовец, што дзеля гэткай ужо важнай тэатральной нагоды адключыў сатавы, але ўвесь час памятае пра тое, што яму тэлефануюць па справах.

За заслугі перад багамі Тараса адпраўляюць дахаты. Разам з Амурам яны ўзыходзяць на лесвіцу пасярод сьцені і, гледзячы ў залю, махаюць

рукамі, як крыламі, — быццам птушкі лятуць у вырай. А ў хаце Тараса гаруе жонка Параска. Пазьбіраюцца на заручыны госьці. Зоська немаведама чаму абрала такі Грышку. Усе чакаюць гаспадара: і кульгавы Ахрэм, і п'яніца Базылька, і адрынуты Віктор, і статны прыгажун Сымон. Пакуль Тарас вырашаў праблему багоў у сьведзе з пяціцю паўмесяцамі, у хаце ў яго ўсё вырашылася само сабою.

Дзядзька вяртаецца дахаты жывы-здарава, і пачынаюцца скокі ды танцы. Прыяжджаюць пан з паняй, і зноў не абыходзіцца без урачыстых прамоваў пра высокія памкненьні. Тарас атрымлівае ад пана новую «апцікаскую» стрэльбу замест зламанай на Парнасе Бахусам, а малады ад пані — кучаравага Амура ў акуларах. У падагрэтага прыгажосьцю Геры Тараса наперадзе, відэвачна, новы мядовы месяц з Параскай.

Сканчаецца спектакль, як і пачынаецца, вясёлмыя танцамі. Яны робяць пастаноўку проста фэрычнай. Хоць прысутных на спектаклі дзяцей забавлялі нават асобныя рухі актораў — варушэньне броваў Тараса й ягоныя задумлівыя позы.

Дзяніс Арціокоўскі вельмі арганічна выглядае ў ролі Тараса. Проста дзівіцца, як натуральна, зь якім цёплым дарэчным гумарам гэтка малады

чалавек грае дасьведчанага сталага дзядзьку-палясойшчыка. Яшчэ адной цудоўнай знаходкай рэжысэры зьяўляецца Бахус у выкананьні Аляксандра Ўнуковіча. Безумоўным фаварытам публікі стаў Дзьмітры Есяневіч у ролі Геркулеса/Грышкі. Вялікі, моцны, плястычны ў танцах і бойках, шчыры сэрама Геркулес як найлепш увасабляе вобраз беларускага героя-асілка.

Вялікую справу робяць у гэтым спектаклі Ірына Мядзьведзева й Вольга Ерахаева, што граюць гісторычную німфаманку Вэраніку/Вэнэру. Заганнасьць вобразу адлюстроўваецца так удала, што можна было б параіць надта хворым на каханьне жанчынам хадзіць на спектакль у якасьці арт-тэрапіі.

Гісторыя пра чысты (хоць і не бездакорны) народ і пра разбэшчаную арыстакратыю ланюў і багоў (не пазбаўленых, праўда, прывабнасьці), аюзі на тонкі й матэрыяльныя сьветы, казачна-калядная сцэнаграфія (Ганна Мятліцкая), трапіная музыка й тонкі гумар прыцягнуць не аднаго гледача.

Дарэчы, камэнтар гледачоў: «А ўсё пачалося з таго, што ён раскурывае люльку...»

Марыя Салаўёва

Ця г а м двух дзён у клюбе «Сафары» праходзіў адбор на «Басовішча-2003». Сам фэст адбудзецца 18 і 19 ліпеня ў мястэчку Гарадок (Беласточчына). З сарака гуртоў-прэтэндэнтаў журы, у складзе якога былі арганізатары «Басо-

Хто паедзе на Басовішча

вішча», журналісты ды музыкі (С.Корань ды А.Памідораў), выбрала восем лепшых. Сёлета на «Басовішча» паедуць прадстаўнікі розных кірункаў музыкі: «Тарпач» — рэпрэзэнтанты гард-року, які і адкрыцьцё мінулага году «Кукль»; «IQ-48» — рэпэры; берасьцейскі гурт «Сьцяна», які грае гард-рок. Не абыдзеца без «экстрэмалаў» —

«Imprudence» і «Тэзаўрус» (ex-«Armageddon»). Патрапіць на фэст і зусім маладыя гурты — «Аніма» і «Indigo». Апошні існуе ўсяго чатыры месяцы. Сёлета склад удзельнікаў менш «мэтальвы», чым летась: у 2002 г. з васьмі гуртоў-пераможцаў шэсьць былі «экстрэмальныя».

Акрамя гэтых васьмі камандаў,

у «Басовішчы» возьмуць удзел «NRM», «Уліс», «Крама», «Нэйра Дзюбэль», «Partyzone», «Дзе я ня» з Баранавіч, «БН» зь Барозы і два гарадзеньскія гурты — «Кальян» і «Deviation».

Арганізуецца паездка для гледачоў. Тэл. для даведак 256-46-07, 8-029-649-08-88.

Сяргей Будкін

ДЫСКАГРАФІЯ

Крамбамбуля. Каралі раёну

Крамбамбуля (р) 2003

Такой супэркічавай вокладкі ня меў яшчэ ніводзін беларускі дыск: ружовыя, фіялетавыя, памаранчавыя зоркі і палосы, бэз і лёгка пазнавальныя «вясёлыя чалавечкі». Для чысьціні жанру не стае дзеўкі з голымі цыцкамі. Сярод спонсараў — такія рэдка для беларудукту птушкі, як «Белорусская газета», «Обозреватель» і БТ.

Тры рок-дыназаўры — Вольскі, Кулінковіч і Міхалок — аддалі ўспамінам пра бяшмарнае юнацтва ў гарадзкіх дварах. Пачынаецца праграма, па добрай энэрэмаўскай традыцыі, полечкай. Музыкі запрашаюць даверлівага слухача на «Сьвята крамбамбулі» — такі агульнабеларускі карнавал зь сьвільянкамі-куртызанкамі й велічымі замкамі — ды заклікаюць: «Будзьма сьмяяцца!». Але прапанова правакацыйная: альбом вытрыманы хутчэй у міноры.

У адрозьненне ад «Крамбамбулі-1», песьні тут ня маюць выйянае стылізацыйнае прывязкі. Апроч хіба «Старых гіпанюў», у якіх пазнаецца ВІА «Сіняя неба». «Работа» пачынаецца як супэргіт «Сяброў» «Вы шуміце, бярозы», а далей нагадвае кранальную песьню «Сэрэжка с Малой Бронной», прасьпяваную хорам адзінаццаціклясьнікаў на выпускной вечарыне. Але песьня не пра вайну, а пра любоў. Хоць пэўны мілітарызм прысутнічае: кухарка кахае салдата. У проігрышы нечакана зьяўляецца матыў «бэсамэ муча», і як вынік — шчасьлівы фінал: каханы

вяртаецца з Каўказу жывы.

Аранжыроўкамі другая «Крамбамбуля» не слабейшая за першую. У песьні «Госьці» прачынаецца фэйная трагічна-«кабацкая» скрыпка, у песьні «Новы год» труба грае вар'яцкі рэмікс на вальс «Амурскія хвалі». Аўтары «Новага году» — Саша і Сірожа. Аднак нармальных пацаноў за «граматным» беларускім тэкстам не відаць. Пазнаюцца, хіба, сьветапоглядна, бо п'юць уперамежку піва, віскі і кагор. А ў песьні №7 выкарыстоўваецца такі рэдкі музычны інструмэнт, як піла. Яна тоненька пішчыць на фоне «тэксту»: Кулінковіч імпэтна прамаўляе слова «крамбамбуля». Не ўпершыню яму сьпяваць такія песьні. Хоць наступная ягоная — «Марскі чалавек» — уражае праблемнасьцю і прыгажосьцю. Гэта трагічная гісторыя вэтэрана ВМС, які не перажыў таго, што родная Беларусь ня мае выхаду да мора. Выпадак не адзінаквы: іншы такі «марскі чалавек» усё ня мог супакоіцца, што жыве не ў касмычнай дзяржаве.

Альбом менш алькагалізаваны за папярэдні — напоі слабейшыя

дый не пра іх гаворка. Але піву прысьвечаныя аж дзьве песьні. У адной Вольскі разважае, чаму ж, уласна, таго піва хочацца. Па-ягонаму вярхоўзіць, людзі п'юць ад нявыкруткі, калі «шанцаў на фінал шчасьлівы амаль няма»... Зусім была б дэпрэсія песьня, калі б ня лёгка «таранцінаўшчына» ў музыцы. У іншай кампазыцыі, прысьвечанай безалькагольнаму піву, градус большы. Калі пераказаць змест у трох словах — рок-н-рол, аўтамабіль і шкадаваньне, «што іншае піва піць за стэрном немажліва».

Заклучная, энэргетычна сьветлая «Люблю» — пра простыя чалавечыя радасьці. Дарма прадусарка Анечка Вольская казалася, што ў альбоме няма «інтэлігентнага геаграфічнага гумару». На «Люблю», дарэчы, зроблены досыць удалы дыскацыйны мікс — сашы, сірожа і наташы будучы «каўбасіцца» на поўную катушку.

«Каралі раёну» — не для рамантичнага спатканьня ці сьлезаў пад гітару ля вогнішча. Але для застолья ці рамонта аўтамабіля — самая тая музыка.

Ігар Няведараў

Аўтасалён у тэатры

У Магілёўскім абласным тэатры драмы і камэдыі імя Дуніна-Марцінкевіча, што ў Бабруйску, неўзабаве адбудзецца незвычайная прэм'ера. У памяшканьні тэатру адчыніцца аўтасалён. Арандатар — таварыства з дадатковай адказнасьцю «Інкомба» — падпісала дамову аб выкарыстаньні храму Мэльпамэны на пяць гадоў. У феа на плошчы ў 76,7 кв.м адначасова будуць выстаўляцца 5—6 новых іншамарак. Ухваля гарвыканаму ўжо маецца. У сярэдзіне 90-х тэатар ужо выкарыстоўвалі пад нетрадыцыйныя патрэбы. Тады ў ім месціліся казыно да відэасалёна.

Канкрэтныя ўмовы дамовы застаюцца таямніцай. Каардынаты фірмы невядомыя нават дырэктару тэатру Веры Ільчовай. Яна кажа, што зь ёй ніхто ня раіўся. Аднак сам факт адкрыцьця аўтасалёну яна ўспрымае станоўча: «Частка сродкаў ад арэнды павіна перапасыць і тэатру». Паводле папярэдняй інфармацыі, прэзэнтцыя аўтасалёну адбудзецца ў Дзень гораду — 29 чэрвеня.

Афіцыйна тэатральны сезон цяпер закрыты да верасня-кастрычніка. Акторская трупя працягвае працаваць у разьездах — летніх лягерах, дамах адпачынку. Большасць заўзятых тэатралаў з нагоды адкрыцьця аўтасалёну выказваецца досыць крытычна. Тэатар павінен заставацца тэатарам, а аўто ў ім — гэта нонсэнс. Акторы ў сваіх выказваньнях асьцеражнейшыя. Прызнаючы, што тэатар і аўто рэчы несумяшчальныя, яны разам з тым спадзяюцца, што гэта паспрыяе паліпшэньню цяжкой сытуацыі, у якой апынулася культурная ўстанова.

Віктар Качан, Бабруйск

Наступны нумар «НН» выйдзе
11 ліпеня, у пятніцу. У Менску
ў продажы — з абеда чацьвярга.

ЗБМ «Беларускі Шлях» запрашае далучыцца да вандароўкі на сярэднявечны фэст у Нясвіжы. Арганізаваная адпраўка аўтобусамі: ад'езд 3 ліпеня раніцай. Прывезд 4-га ўвечары. Магчыма начоўка ў аўтобусе.
Агульны кошт: 15 000 рублёў. Кантакты: 232-54-58, 8-029-622-57-20 (Зьміцер), 264-12-38 (Павал)

П Р И В А Т Н Ы Я А Б В Е С Т К І

ВІТАНЫІ

Сябры незарэгістраванага ГА «Грамадзянскія ініцыятывы» глыбока смуткуюць у сувязі з сьмерцю Васіля Быкава. Усе сваё жыццё ён заставаўся Чалавекам з вялікай літары, актыўным змагаром з абмяжоваўцамі і рабскай псыхалёгіяй, паслядоўным абаронцам ідэаў незалежнасьці й дэмакратызацыі беларускага грамадства. Паміць аб гэтым сьветлым чалавеку будзе вечно жыць у сэрцы кожнага сумленнага беларуса.

Ліцэісты, не пускаяйце розню набырдзь у свой дом. Сяргею Міхалчы прывітаньне. Генадзь

Шаноўны Юры Хадыка! Вінушам Вас з 65-гадовым юбілеем! Зычным шчасьця, здароўя і свабоды. Біблійцы

Прафэсару Хадыку ў Дзень народзінаў за краты:

Свой Дзень народзін Вы маглі б, прафэсар,
Сустрэць у славе, у пашане і фаворы,
Заслугі Вашы ацаніць бы й кесар,
Калі б зьмірыцца здолелі ў пакры.

Але Вы выбралі супраціўленьне,
Калі Народ, Радзіма за плячыма,
Сваю любоў, цяпенне і сумленьне,
Свабоду ўсклалі на алтар Айчыны.

Вы не скарыліся падману, крывэце, зьдзеку,
Што чыніць здрада з подласьцю ў хаўрусе,
І ўзняцца здолелі вы ў гэтым веку
Тытанам Адраджэньня Беларусі!

Сьвятлана Багданкевіч

Вінушу ліцэістаў і выкладчыкаў МДГЛ з пасьпяховым заканчэньнем навучальнага году. Будзем разам у верасні!
Яна

Вінушу ўсіх выпускнікоў дзевяціх клясаў. Уладзя
Вінушам Сяргея Лескеця з днём народзінаў і выходам першае кніжкі. Сябры

КАНТАКТЫ

«Гасподзь у агні і мечам Сваім учыніць суд над усякою плоцьцю...» (Ісаія 66:16). Кожны аўторак а 18 гадзіне Беларускамоўнае богаслужэньне ў царкве «Ласка Божая», Гурскага, 48

Запрашаем на Купалавы чытанні да помнік Паэту ў парку Янкі Купалы. Кожную нядзелю а 17.30. Жыве Беларусь!
Шукаю кантактаў зь Беларускімі патрыётамі. А/с 414,

Сябры РГА «Беларускі Хельсынскі камітэт» глыбока смуткуюць з прычыны сьмерці Васіля Быкава, народнага пісьменьніка Беларусі, сузаснавальніка і першага старшыні Назіральнага сойму БХК, таго, хто казаў праўду пра жыццё і гісторыю Беларусі, у кім адбівалася яе душа.

Мы шчыра спачуваем жонцы Ірыне і ўсім блізкім Васіля Быкава.

Н О В Ы Я К Н І Г І, Д А С Л А Н Ы Я Ў Р Э Д А К Ц Ь Ю

Базылёва В. Крылы ў шафе: Вершы / — Менск: УП «Тэхнапрінт», 2002. — 144 с.: іл.
Аўтарка гэтага зборніка вядомая таксама як мастачка ды бард. Знайсьці кнігу можна на выставе ТБМ.

Верамейчык С. Міхал Клеафас Агінскі, 1765—1833 гг.: Продкі, жыццё ў Залесьці, нашчадкі (спроба храналёгіі). — Менск: ВТАА «Кавалер Паблішэрс», 2003. — 128 с.: іл. 1500 ас.

Аўтар кнігі — мастак, рэстаўратар, краязнаўца — літаральная па днях рэканструюе жыццёвы шлях слаўтага дыплямата, паўстанца 1794 г., кампазытара М.К.Агінскага. Займальнасьць ды жывасць матэрыялу надаюць шырока цытаваныя ў выданні мэмуары Агінскага, фрагменты з ягонага ліставаньня з рознымі асобамі (у тым ліку з Касцюшкам), разнастайныя гістарычныя дакумэнты, а таксама шматлікія ілюстрацыі — партрэты, выявы сядзібаў і г.д. Асабліва ўвага зьвернутая ў кнізе на гісторыю і сучасны стан «Паўночных Афінаў» — маёнтку Залесься.

Вішнеўскі А., Юхо Я. Гісторыя дзяржавы і права Беларусі ў дакумэнтах і матэрыялах: Са старажытных часоў да нашых дзён. — 2-е выд., дап. — Менск: Акадэмія МУС РБ, 2003. — 320 с.

У зборніку пададзеныя (цалкам ці ў скарачэным выглядзе) дакумэнтальныя і гістарычныя крыніцы, што тычацца беларускай дзяржаўнасьці: ад вытрымак з Геродота і дамовы з Рыгаю да сёньняшняй Канстытуцыі. Не абдызены ўвагаю і ўстаўныя граматы БНР. Прыдбаць кнігу можна ў «Цэнтральнай кнігарні».

Тацяна Вабішчэвіч

Вукар: Булетэнь настаўніцкага згуртаваньня «Вулей». — 2003. — №1.

Выданьне зьмяшчае «Дэкларацыю настаўніцкага згуртаваньня «Вулей», артыкулы, прысьвечаныя выгляду настаўніка ды вучняў (рубрыка «Меркаваньні»), сувязям паміж хрысьціянствам і школай. Ёсьць таксама гутарка з стваральнікам Гудзевіцкага краязнаўчага музэю Алесем Белакозам — настаўнікам «узорна-паказальнай» беларускай школы пры саветах. Наклад 150 ас.

Гурэвіч Ф. Летапісны Новгородок (Старажытны Наваградок). — Санкт-Пецярбург—Наваградок, 2003. — 324 с.: іл. 500 ас.
Аўтарка манатграфіі прысьвяціла архэалягічнаму вывучэньню Наваградку — дзядзінца ды вакольнага гораду — амаль 30 гадоў. Гэтае даследаваньне зьмяляецца працягам кнігі «Старажытны Наваградок», выдадзенай ў 1981 г. у Ленінградзе. Цана ў «Акадэмікнізе» — 19200 руб.

Свой Лад: Інфарм.-аналіт. булетэнь Гарадзенскага аддзяленьня ГА «Фонд імя Лява Сапегі». — 2003. — №6. 299 ас.

«Чаму ў нас ня любяць Амэрыкі?», «У Багдадзе ўсе спакойна», «Звычайны антынацыяналізм» — гэтыя матэрыялы асьвятляюць грамадзка-палітычныя праблемы Беларусі і сьвету. У рубрыцы «Наш горад» друкуецца артыкул Юрася Паціоны «Яйка, зьнесеная ў кабінэце?»: на аснове літаратурных, лексыкаграфічных, гістарычных крыніцаў ды сьведчаньняў старых гарадзенцаў аўтар спрабуе вызначыць, які варыянт назвы — «Гародня» ці «Горадня(а)» — слушны.

Наша Ніва КУПОН БЯСПЛАТНАЙ ПРывАТНАЙ АБВЕСТКІ

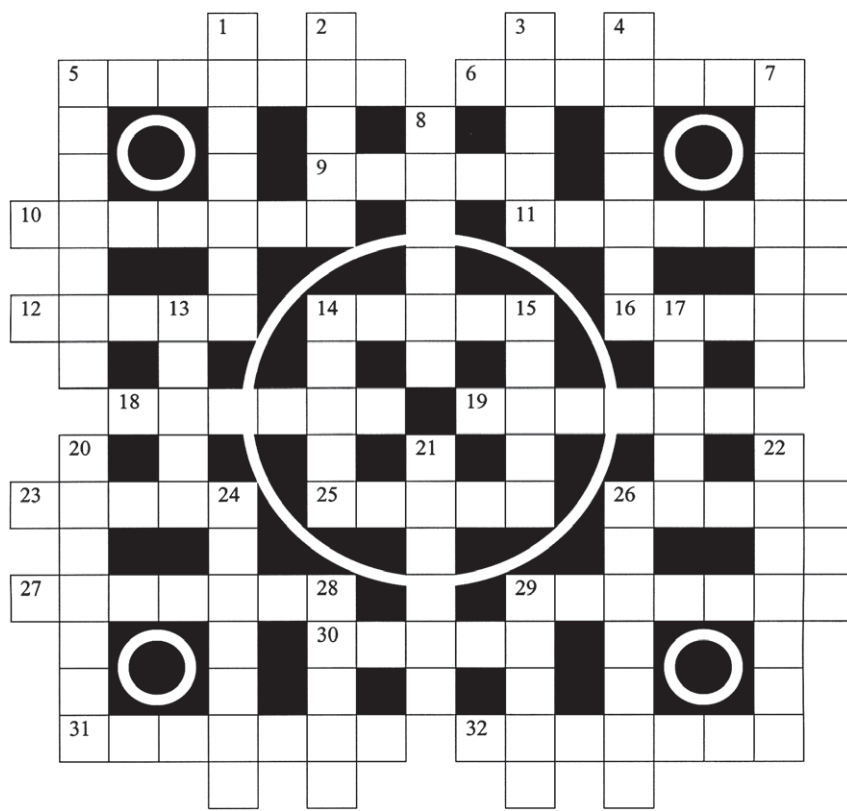
Запоўніце гэты купон, і мы надрукуем Вашу абвестку (ня больш за 15 словаў) бясплатна. А/с 537, 220050, Менск.

Тэкст

Імя і прозьвішча

Адрас, тэлефон

К Р Ы Ж А В А Н К А

ПА ГАРЫЗАНТАЛІ: 5. Галоўны байкапісец БССР. 6. «Нашы лясы — гэта наша скарбонка і ...» (Мікола Гусоўскі). 9. Мясціна на Аршаншчыне, дзе было лецішча Янкі Купалы. 10. Тонкая адбіўная ці крышаная катлета. 11. Спаканьне на французскіх шталт. 12. Да яе ўвесь час імкнуўся старшыня ВС Станіслаў Шушкевіч. 14. Паўночнаафрыканская дзяржава, на тэрыторыі якой быў некалі Картаген. 16. Зь іх сплялі вянок Ісусу Хрысту. 18. Маладзік, поўны, ветах — гэта ... Месяца. 19. Той, хто робіць зьбэры і бочкі, а таксама начальніца холдынгу «Літаратура і мастацтва». 23. Горад на поўначы Гішпаніі, недалёка ад порту Хіхон; сталіца колішняга каралеўства Астурія. 25. Яе прымаюць права-слаўныя манакі. 26. Тое, чым мяце завіруха. 27. Зьяўленьне ў арганізмаў прымет, уласьцівых далёкім продкам. 29. Народны паэт Беларусі, аўтар тэксту песьні «Вы шуміце, бярозы». 30. Найвялікшы правадзнік гунаў, які памёр на шлюбным ложку. 31. Рэптылія, што ў выпадку небяспекі ахвяруе сваім хвастом. 32. Адзін з дэлегацыяў.

ПА ВЭРТЫКАЛІ: 1. «Цыганскі барон» Ё. Штраўса, «Сыльва» І. Кальмана, «Вясёлая ўдава» Ф. Лега-

ра (жанр). 2. Гэтак адказваюць беларусьфильмаўскія фрыцы на загады начальства. 3. Возера, мястэчка і санаторый на Мядзельшчыне. 4. Соль у камяках, якую даюць лізаць худобе. 5. Амэрыканскі псыхолог, які прыдумаву амэрыканскую ўсьмешку. 7. Канчатковая мэта будыста, а таксама рок-гурт, ад якога пачалася мода на грандж. 8. Вырабленая авечая скура. 13. Пераможца Галіяфа ў біблейскім паданні. 14. Палясоўшчык, які быў на Парнасе. 15. Непагода з дажджом і мокрым сьнегам, а таксама ранні альбом гурту «Мясцовы час». 17. Тое, у чым вінавацілі Гуса, Каперніка, Галілея. 20. Краіна, якая дала сьвету Шварцэнгера і Кафку. 21. Так па-навуковаму называецца сумесь бульдога з насарога. 22. Шлюбны звычай у некаторых народаў, паводле якога ўдава была абавязана ці мела права выйсці замуж за брата свайго памерлага мужа. 24. Галоўны порт Рэспублікі Кот-д'Івуар. 26. Хрэстаматыяная аповесьць Зьмітрака Бядулі. 28. Нямецкая валюта-нябожчыца. 29. Прэзыдэнт Чэхаславакіі, а пасля Чэхіі.

Склаў Сяргей Петрыкевіч

К О Н К У Р С « Н Н »

Лясная: Чаму Апранае Жабрак Заяц Багатае Србэнае Футра?
Клюбная: Чаравік Абцасам Жух — Зух! Балываць Сабраліся Франты.
Армейская: Чхнеш «Апхі!» — Жадаюць Здароўя: Будзеш, Салдат, Фэльдмаршалам!
Вартаўнічая: Чуеш Апоўначы Жуліка, Загадай Барбосу: «Сабака, Фас!»
Клапатлівая: Час Араць. Жаўрук Зьвініць.
Бульбу Саджае Фэрмэр.
Шлюбная: Чакае Агата Жаніха Заручонага — Будучь Сваты Файныя!
Кастусь Севарынец, Віцебск

Чэскі Пан Жадае Зноў Бачыць Сорах Фазаную.

На мой погляд, слова «пан» у дадзеным выпадку можа быць выкарыстана і для варыянта «памаранчавы» (дзеля першае літары), і для ва-

рыянту «аранжавы», бо літара «а» ў гэтым слове пад націскам.

Ne-st

Чатыры Пані Жылі ў Збане, Былі ў Стане Файным.

Чатыры Пані/Арлы Жадалі Знайсьці Бязмежныя Скарбы Фэі.

Сяргук Жвір, Віцебск

З улікам таго, што наша Сонца належыць да катэгорыі жоўтых зорак, прыдумалася вось якая спектральная прымаўка: Чакаю Ад Жоўтай Зоркі Больш Сакавітых Фарбаў.

Ляля Кабачэйская, yahoo.com

Наша Ніва

незалежная газэта

заснаваная ў 1906, адноўленая ў 1991

галоўныя рэдактары «Нашай Нівы»:
З.Вольскі (1906), А.Уласаў (1906—1914),
Янка Купала (1914—1915), А.Луцкевіч,
У.Знамяроўскі (1920), С.Дубавец (1991—2000).

сакратарка рэдакцыі Наста Бахшанская

галоўны рэдактар Андрэй Дынько

выпускны рэдактар Сяргей Ерш

карэктар Сяргей Петрыкевіч

нам. галоўнага рэдактара Галіна Рабянкова

тэхнічны рэдактар Андрэй Чык

выдавец і заснавальнік Фонд выданьня газэты «Наша Ніва»

АДРАС ДЛЯ ДОПІСАЎ:

220050, Менск, а/с 537

Tel/fax: (017) 284-73-29, 8-029-613-32-32.

E-mail: nn@promedia.by

On-line: www.nn.by

© НАША НІВА. Спасьліка на «Нашу Ніву» абавязковая. 8 палос фарматам А2. Друкарня РУП «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». Менск, пр. Скарыны, 79. Рэдакцыя ня мае адказнасці за зьмест рэкламных абвестак. Кошт свабодны. Пасьпэчальнае аб рэгістрацыі прыватнага выданьня № 581 ад 4 ліпеня 2002 г., выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь. Юрыдычны адрас: г. Менск, вул. Калектарная, 20а, п. 2а.

Наклад 3509.

Нумар падпісаньні ў друку 25.06.2003.

Замова № 3286.

Рэдакцыяны адрас: Менск, Калектарная, 20а/2а